

Zestawienie uwag do przeglądu Prawa telekomunikacyjnego – uwagi urzędów.

1.	Uwagi ogólne	MOS	Zwracamy uwagę na konieczność zagwarantowania, poprzez wprowadzenie zapisów bądź to w ustawie bądź w przepisach wykonawczych, prawnej ochrony dwóch pasm częstotliwości - 5650 MHz i 5660 MHz - do wyłącznego użytkowania na potrzeby systemu radarów meteorologicznych wykorzystywanych przez państwową służbę hydrologiczno-meteorologiczną, do osłony kraju przed skutkami groźnych zjawisk naturalnych (hydrologicznych i meteorologicznych), a więc zadań niezwykle ważnych z punktu widzenia bezpieczeństwa państwa, jego społeczeństwa i gospodarki. W chwili obecnej, jak informuje IMGW, pasma te są współużytkowane z lokalnymi radiowymi sieciami komputerowymi o dużej przepływności, co powoduje częste zakłócenia w pracy systemu radarów meteorologicznych. Przejście systemu radarów meteorologicznych do pracy na innych częstotliwościach jest natomiast niemożliwe, co wynika z ograniczeń, jakie narzuca natura zjawisk fizycznych wykorzystywanych do pomiaru parametrów pól opadów i stref niebezpiecznych w atmosferze. Problem ten był już podnoszony przy okazji prac nad przepisami wykonawczymi do obecnej ustawy Prawo telekomunikacyjne, jednak dotychczas nie został rozwiązany.
2.	Uwagi ogólne	UKE	zdaniem UKE przeglądu wymaga katalog przypadków, w których Prezes UKE może nakładać kary. W toku dalszych prac zostanie w tym zakresie przedstawiona szczegółowa propozycja.
3.	Uwagi ogólne	UKE	nowelizacji wymaga również rozporządzenie w zakresie trybu i sposobu rozpatrywania skarg konsumenckich (rop. Min. Infrastruktury z 01.10.2004 r). Celem powinno być przywrócenie dwuinstancyjności tego postępowania, poprzez wprowadzenie możliwości odwołania się konsumenta od rozpatrzenie jego reklamacji w pierwszej instancji do drugiej instancji u operatorów telekomunikacyjnych. W 2005 r. do URTiP wpłynęło 3686 (w tym 2569 wniosków o mediację) skarg, z czego blisko 88 % dotyczyło Telekomunikacji Polskiej. U Operatorów, którzy utrzymali nieformalnie drugą instancję (operatorzy telefonii komórkowej) liczba wniosków i skarg jest znikoma - około 40-60 skarg na danego Operatora. W przypadku TP SA, która ściśle przestrzegała rozporządzenia - URTiP (następnie UKE) stało się de facto drugą instancją odwoławczą przerzucając w ten sposób obowiązki Operatora na regulatora. Ze względu na oszczędności w administracji i konieczność unikania przerostu zatrudnienia - jesteśmy przekonani, że powinna być przywrócona druga instancja w drodze reklamacji telekomunikacyjnych Tym razem jednak terminy powinny być znacząco dłuższe od poprzedniej propozycji MTiB.
4.	Uwagi ogólne	UKE	rozstrzygnięcia na poziomie ustawy wymaga także kwestia dialerów międzynarodowych, czyli programów które w sposób nieświadomy dla konsumenta, rozłączają połączenie z siecią Internet, a następnie ponownie je nawiązując z tym że wybierają wyżej płatny numer dostępowy. Użytkownik swobodnie porusza się po sieci, jednak płaci jak za połączenie międzynarodowe. TP SA argumentuje, że nie rozróżnia czy to klient wybiera numer z klawiatury telefonu, czy też robi to za niego program komputerowy. Natomiast połączenie międzynarodowe wchodzi w skład usługi powszechnej i TP SA zestawienie tego połączenia traktuje jako swoje zobowiązanie względem Konsumenta.
5.	Uwagi ogólne	UKE	Prezes UKE postuluje także, aby w toku nowelizacji rozważyć wprowadzenie systemu rejestracji użytkowników usługi przedpłaconych w związku z realizacją przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych zadań i obowiązków na rzecz obronności, bezpieczeństwa państwa i porządku publicznego (w dziale VIII PT) .
6.	Uwagi ogólne	UKE	równoległe ze zmianą ustawy PT należy postulować zmiany w ustawie o radiofonii i telewizji, które doprowadziłyby do spójności między tymi dwoma ustawami (np. usunięcie z treści koncesji elementów dotyczących rezerwacji częstotliwości)
7.	Uwagi ogólne	UKE	porządkując systematykę ustawy warto rozważyć zmianę przepisów działu X – rozdziału 3 ustawy, który reguluje postępowanie przed Prezesem URTiP, w taki sposób, aby przepisy tego rozdziału w sposób kompleksowy regulowały kwestie związane z postępowaniem przed Prezesem UKE. Przyjęcie takiej systematyki przepisów byłoby zgodne z § 24 ust. 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. Nr 100, poz. 908), który stanowi, iż przepisy szczegółowe zamieszcza się w następującej kolejności: 1)przepisy prawa materialnego; 2)przepisy o organach (przepisy ustrojowe); 3)przepisy o postępowaniu przed organami (przepisy proceduralne); 4)przepisy o odpowiedzialności karnej (przepisy karne).

8.	Uwagi ogólne	UKIE	Grupą przepisów, która powinna podlegać nowelizacji to postanowienia nie wskazane dotychczas przez KE, co do których istnieją jednak poważne wątpliwości, czy ich zgodność z prawem wspólnotowym jest pełna, w tym regulacje zawarte w punkcie 2 załącznika VI dyrektywy 2002/22/WE. W obecnym stanie prawnym nie przewidziano delegacji ustawowej do określenia stosownych wymagań odnoszących się do odbiorników analogowych, a w szczególności - wymienionych we wskazanym punkcie 2 załącznika VI dyrektywy W tej grupie przepisów znajduje się również kilka definicji, których brakuje w polskim systemie prawnym lub też nie zostały wdrożone w sposób pełny. W tym zakresie należy wskazać przepis art. 2h dyrektywy 2002/58/WE, zawierający definicję poczty elektronicznej, przepis art. 2d dyrektywy 2002/19/WE definiujący pojęcie telewizji szerokoekranowej oraz regulacje zawarte w przepisie art. 2o dyrektywy 2002/21/WE odnoszące się do zaawansowanych urządzeń telewizji cyfrowej.
0.	Art. 1 ust. 3	UOKiK	Ustawa z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (PT) operuje w art. 1 ust. 3 sformułowaniem: „Przepisy ustawy nie naruszają przepisów ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów [...] oraz ustawy z dnia 29 grudnia 1992 o radiofonii i telewizji [...]”. Wydaje się, iż ratio dla wprowadzenia powyższego przepisu stanowiła potrzeba zapewnienia możliwości podjęcia przez Prezesa UOKiK ingerencji administracyjnoprawnej na podstawie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów (dalej okik) w zakresie kwestii regulowanych PT. Jednakże przepis ten wywołuje szereg wątpliwości dotyczących wzajemnego stosunku okik i PT oraz doprowadza do niejasnego krzyżowania się kompetencji Prezesa UOKiK i Prezesa URTiP (obecnie Prezes UKE). Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 5 grudnia 2005 r. wyraźnie stwierdził, iż PT jest lex specialis w stosunku do ustawy o okik. Jeżeli jakiś stan faktyczny może być przedmiotem ingerencji Prezesa UOKiK i UKE, pierwszeństwo w zastosowaniu mają zawsze przepisy PT. Jednakże wskazane jest, aby przy okazji nowelizacji doszło na poziomie ustawowym do bardziej ścisłego określenia czy i w jakich przypadkach Prezes UOKiK może prowadzić postępowanie antymonopolowe w materii podlegającej równocześnie właściwości Prezesa UKE. W szczególności konieczne jest przesądzenie w ustawie czy Prezes UOKiK posiada uprawnienie do podjęcia działań na gruncie ustawy okik, w sytuacji kiedy określona praktyka, zaistniała mimo wcześniej podejmowanych przez Prezesa UKE działań regulacyjnych. Na przykład czy Prezes UOKiK może kwestionować zasady funkcjonowania planów telekomunikacyjnych, które uprzednio zostały zatwierdzone przez Prezesa UKE. Pozbawienie Prezesa UOKiK możliwości prowadzenia postępowania w sprawie będącej uprzednio przedmiotem postępowania przed Prezesem UKE wypacza sens funkcjonowania oddzielnej regulacji ex ante oraz ex post. Nie zawsze jest możliwe, bowiem przewidzenie przez organ regulacyjny skutków, jakie mogą wywołać określone zachowania na rynku w dłuższej perspektywie czasu. Wydaje się konieczne zapewnienie możliwości korygowania praktyk rynkowych przedsiębiorców w sytuacji, w której regulacja ex ante nie zapewniła dostatecznej konkurencyjności rynku.
0.	Art. 2 – dzierżawa łączy	UKE	Artykuł 47 PT mówi o nakładaniu obowiązków na przedsiębiorcę telekomunikacyjnego o znaczącej pozycji rynkowej. Jednym z tych obowiązków jest zapewnienie części lub całości minimalnego zestawu łączy dzierżawionych. UKE proponuje zmianę ustawy polegającą na ujednoczeniu stosowanej terminologii, rezygnację z pojęcia „łącze dzierżawione”, a przeformułowanie odnośnych przepisów tak, aby dotyczyły dzierżawy łączy telekomunikacyjnych. (odpowiednia zmiana art. 47, art. 42 oraz art. 6) Stosownie do tych zmian proponuje się zamieszczenie definicji dzierżawy łączy telekomunikacyjnych, która miałaby zastosowanie do całego prawa telekomunikacyjnego, poprzez dodanie po pkt. 6 punktu 6a w następującym brzmieniu: „6a) Dzierżawa łączy telekomunikacyjnych - usługę telekomunikacyjną polegającą na zapewnieniu możliwości przekazywaniu sygnałów pomiędzy określonymi punktami sieci telekomunikacyjnej, bez komutacji wykonywanej na żądanie użytkownika lub przez niego nadzorowanej i z zachowaniem tej samej postaci sygnałów: wejściowego i wyjściowego.” Zmiana ta będzie wymagała dostosowania rozporządzeń wydanych na podstawie art. 42 ust. 4 oraz art. 47 ust. 9.
0.	Art. 2 – szerokopasmowy dostęp do sieci Internet	UKE	UKE proponuje wprowadzenie definicji szerokopasmowego dostępu do sieci Internet poprzez dodanie po pkt. 39 punktu 39a w następującym brzmieniu: „39a) Szerokopasmowy dostęp do sieci Internet – dostęp do sieci Internet zapewniający przepływność łączy dla użytkownika końcowego co najmniej 256 kbit/s i 64 kbit/s od użytkownika końcowego. Będzie to wymagało zmiany, art. 81 i 100 oraz rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 24 marca 2005 r. w sprawie szczegółowych wymagań dotyczących świadczenia usługi powszechnej oraz wymagań dotyczących świadczenia usługi szerokopasmowego dostępu do Internetu dla jednostek uprawnionych (Dz. U. z dnia 25 kwietnia 2005 r.)
0.	Art. 2 pkt	UKIE	Dotychczasowe brzmienie przepisu zostało zakwestionowane przez Komisję Europejską. Zarzut Komisji dotyczy nieprawidłowego implementowania definicji „abonenta” zawartej w art. 2 lit. k dyrektywy 2002/21 /WE. Prawo wspólnotowe nie przesądza formy, w jakiej taka umowa o świadczenie usług

	1		telekomunikacyjnych powinna być zawarta, stąd KE stoi na stanowisku, że abonentem jest każdy, kto zawarł taką umowę, w jakiegokolwiek formie.
0.	Art. 2 pkt 48	MSWiA	proponuję, aby w art. 2 pkt 48 skreślić wyrazy „nie stanowi tej usługi, usługa poczty elektronicznej”. Zmiana ta polega na rozszerzeniu zakresu pojęcia „usługa telekomunikacyjna”. Przyjęcie proponowanej zmiany spowoduje, że usługi poczty elektronicznej będą również uważane za usługę telekomunikacyjną. W aktualnym stanie prawnym, podmioty prowadzące działalność związaną ze świadczeniem tego rodzaju usług w zasadzie są wyłączone spod działania ustawy, a co za tym idzie nie podlegają obowiązkom związanych z bezpieczeństwem i porządkiem publicznym państwa. Konsekwencją tego stanu rzeczy, jest brak obowiązku przechowywania i udostępniania uprawnionym podmiotom posiadanych danych o użytkownikach oraz innych informacji generowanych w systemie w związku z korzystaniem z Internetu. Taka sytuacja stanowi poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa i porządku publicznego, gdyż w dzisiejszych czasach usługi internetowe to jedna z najnowocześniejszych metod komunikowania się, która jest coraz częściej wykorzystywana przez przestępców. Obecna sytuacja prowadzi do niemożności dotarcia uprawnionych służb do danych dotyczących sprawców wielu bardzo poważnych przestępstw. W związku z powyższym nie można prowadzić skutecznych działań przeciwko takim zjawiskom, jak: rozpowszechnianie treści pornograficznych, w tym z udziałem małoletnich, oszustwa dotyczące operacji bankowych i kart płatniczych, sprzedaż wysyłkowa narkotyków, broni oraz materiałów mogących posłużyć do działalności terrorystycznej;
0.	Art. 2 pkt 48	ABW	- należy skreślić wyrazy: „nie stanowi tej usługi usługa poczty elektronicznej;” Wyłączenie, jak to ma miejsce obecnie, usługi poczty elektronicznej z zakresu przedmiotowego definicji dot. usługi telekomunikacyjnej – oznacza w praktyce niemożność egzekwowania od przedsiębiorców telekomunikacyjnych wykonujących tę usługę obowiązków nałożonych na nich przez art. 179 ustawy prawo telekomunikacyjne. Konsekwencją takiego stanu rzeczy, jest brak możliwości udostępniania uprawnionym służbom posiadanych przez przedsiębiorcę danych o użytkownikach sieci oraz innych danych generowanych w tej sieci w związku z wykorzystywaniem Internetu. Biorąc pod uwagę, że usługa poczty elektronicznej jest jednym z najbardziej powszechnych sposobów komunikowania się, jej wykorzystywanie stało się również domeną działalności przestępczej. Pozostawienie wspomnianej definicji usługi telekomunikacyjnej, w postaci dotychczasowej prowadzić będzie do narastającego zagrożenia dla bezpieczeństwa państwa oraz bezpieczeństwa i porządku publicznego w związku z niemożnością prowadzenia skutecznych działań przez uprawnione służby przeciwko terroryzmowi, przestępstwom gospodarczym, korupcji i innym groźnym przestępstwom..
0.	Art. 4	MON	W art 4 proponuję dodać nowy pkt 1a, a pkt 1 – 3 nadać brzmienie: „Art. 4. Przepisów art 143 nie stosuje się do wykonywania działalności telekomunikacyjnej oraz używania urządzeń radiowych przez: 1) komórki organizacyjne i jednostki organizacyjne podległe Ministrowi Obrony Narodowej lub przez niego nadzorowane - dla własnych potrzeb 1a) jednostki sił zbrojnych państw obcych, przebywające czasowo na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie umów, których Rzeczpospolita Polska jest stroną – na czas pobytu; 2) organy i jednostki organizacyjne nadzorowane lub podległe ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych - dla własnych potrzeb oraz ograny i jednostki organizacyjne podległe temu ministrowi - w odniesieniu do sieci telekomunikacyjnej eksploatowanej przez te jednostki dla potrzeb Kancelarii Prezydenta, Kancelarii Sejmu, Kancelarii Senatu i administracji rządowej; 3) jednostki organizacyjne zagranicznych organów państwowych i organów międzynarodowych, przebywające czasowo na podstawie umów, których Rzeczpospolita Polska jest stroną – na czas pobytu.” W uzasadnieniu powyższej propozycji pragnę podnieść, iż wątpliwości i trudności interpretacyjne budzi zamieszczenie, w obowiązującym art. 4 pkt 3, zagranicznych podmiotów wojskowych i cywilnych, których obsługa leży w gestii różnych resortów.
0.	Art. 4 ust. 5	MSZ	Ostatnia nowela ustawy prawo telekomunikacyjne, zgodnie z postulatami MSZ, włącza nasz resort w poczet jednostek organizacyjnych administracji rządowej, wobec których stosuje się ulgi. Czyni to art. 4 ust. 5 ustawy zwalniając MSZ z jej wykonywania w zakresie konieczności uzyskiwania uprawnień do działalności telekomunikacyjnej oraz używania urządzeń radiowych. MSZ podlega regulacjom zawartym w rozporządzeniu w sprawie opłat za prawo do dysponowania częstotliwością przez komórki organizacyjne, organy i jednostki organizacyjne dla potrzeb służb rządowych. Tam zaś §1 pkt. 6 wymienia ministra właściwego ds. zagranicznych jako adresata rozporządzenia, a §2 pkt. 5 ustala wysokość rocznej opłaty na kwotę 77.500,- zł. Wątpliwość budzić może tylko tytuł rozporządzenia mówiący o dysponowaniu częstotliwością (użyto liczby pojedynczej), a nie częstotliwościami. MSZ użytkuje obecnie kilkadziesiąt częstotliwości z zakresu KF. Biorąc zatem literalnie tytuł, ww. kwotę należałoby pomnożyć przez ilość użytkowanych częstotliwości. Wydaje się, że nie to było zamiarem ustawodawcy. Należałoby więc być może, wzorem pkt. 2, uzupełnić odnoszący się do resortu spraw zagranicznych pkt. 5 (wnioskowane uzupełnienie zaznaczono czcionką pogrubioną) i nadać mu następujące brzmienie :

			„ Ustala się dla podmiotów, o których mowa w § 1 pkt. 6, roczną opłatę w wysokości - 77 500 zł. za użytkowane częstotliwości.”
0.	Art. 5 ust. 1	MON	<p>W art. 5 ust. 1 proponuję nadać brzmienie: „Art. 5. 1. Minister Obrony Narodowej oraz minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw łączności mogą, w zakresie swojej właściwości określić, w drodze rozporządzenia; szczegółowe warunki wykonywania działalności telekomunikacyjnej, w tym rozliczeń wydatków telekomunikacyjnych, o której mowa w an. 4 pkt 1, 1a i 3, a także używania urządzeń radiowych przez podległe, nadzorowane i podporządkowanie organy i jednostki organizacyjne oraz jednostki wymienione w art 4 pkt 3, uwzględniając zakres zadań wykonywanych przez te organy i jednostki.”.</p> <p>Potrzeba rozszerzenia delegacji zawartej w wyżej wymienionym art. 5 ust. 1 wynika z konieczności uregulowania w rozporządzeniu problematyki związanej z rozliczeniem wydatków telekomunikacyjnych, które dotyczą, jednostek organizacyjnych MON, ale równocześnie są powiązane z opłatami za świadczenie usług na rzecz przedsiębiorców telekomunikacyjnych i jednostek organizacyjnych, o których mowa w art. 4 pkt 1 ,2,4,5,7 i 8 ustawy - Prawo telekomunikacyjne.</p> <p>Jednocześnie informuję, że rozszerzenie przedmiotowej delegacji ustawowej zalecało Rządowe Centrum Legislacyjne podczas uzgodnień projektu rozporządzenia w sprawie szczegółowych warunków wykonywania działalności telekomunikacyjnej.</p>
0.	Art. 6	UKE	<p>W nowych regulacjach należy nałożyć - na wszystkich przedsiębiorców telekomunikacyjnych – obowiązek publikowania i przysyłania do Prezesa UKE wskaźników jakości świadczonych przez nich usług telekomunikacyjnych - a nie jak jest obecnie - tylko w stosunku do usług powszechnych operatora wyznaczonego (tj. art. 94 ust. 1i 2 PT).</p> <p>1) Uwzględnienie powyższej zmiany wymagać będzie dokładnej analizy instytucji żądania informacji przez Prezesa UKE. 2) Niezbędne będzie zaprojektowanie przepisu przejściowego, który wskaże termin opublikowania wskaźników przez przedsiębiorców po raz pierwszy. 3) Przepis powinien wskazywać za jaki okres przedsiębiorcy obowiązani są publikować wskaźniki. 4) Proponowana zmiana będzie wymagała uchylecia art. 94 PT.</p>
0.	Art. 6	UKE	<p>W obowiązującej ustawie - Prawo telekomunikacyjnego brak jest uprawnienia ogólnego dla Prezesa do żądania informacji jakie dawał art. 95 PT z 21.07.2000 r. („Podmioty prowadzące działalność telekomunikacyjną są obowiązane do dostarczenia Prezesowi URT, na jego żądanie, danych dotyczących sieci telekomunikacyjnych eksploatowanych lub używanych przez te podmioty.”). Uzasadnieniem tego żądania powinien być każdy cel związany z wykonywaniem ustawy.</p> <p>Ponadto art. 5 dyrektywy ramowej stanowi o tym, że regulator posiada kompetencje do żądania od przedsiębiorców wszelkich informacji koniecznych do podejmowania decyzji.</p> <p>PT nie w pełni implementuje postanowienia art. 5 ust. 1 dyrektywy ramowej. Pomimo szczegółowych regulacji dotyczących pozyskiwania informacji przez Prezesa UKE, można wskazać na takie sytuacje w praktyce, w których uprawnienia Prezesa UKE wydają się zbyt wąskie w stosunku do zadań na niego nakładanych (np. pozyskiwanie informacji dla potrzeb postępowań w sprawie wprowadzenia oferty ramowej).</p> <p>Do zadań takich należy także np. obowiązek przekazywania informacji Komisji Europejskiej i organom regulacyjnym innych państw członkowskich (art. 8 PT). Brak jest w tym przypadku podstawy prawnej do uzyskiwania informacji od przedsiębiorców telekomunikacyjnych, celem przedstawienia ich Komisji Europejskiej i organom regulacyjnym innych państw członkowskich.</p> <p>Jednocześnie należy wskazać, że nie sposób określić zamkniętego katalogu sytuacji, w których uzyskanie konkretnych danych odniesione zostanie do konkretnego przepisu ustawy (takie rozwiązania nie są zresztą stosowane w innych krajach UE).</p> <p>Z tych względów celowym i słusznym działaniem byłoby umieszczenie w Prawie telekomunikacyjnym przepisu, który stanowiłby podstawę dla Prezesa UKE do występowania o informacje niezbędne do prawidłowej realizacji ustawowych zadań Prezesa UKE, a jednocześnie proporcjonalne do celu, jakiemu ma informacja służyć (stosownie do art. 5 ust. 1 dyrektywy ramowej). Wydaje się, że przepis mógłby być analogiczny do art. 45 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, zgodnie z którym każdy ma prawo składania na piśmie - z własnej inicjatywy lub na prośbę Prezesa Urzędu - wyjaśnień dotyczących istotnych okoliczności sprawy.</p> <p>Przepis taki pod względem redakcyjnym mógłby zastąpić lub modyfikować dotychczasowy art. 6 PT.</p> <p>Przy zmianie brzmienia art. 6 należy pamiętać o wyłączeniu podmiotów o których mowa w art. 4 PT</p>
0.	Art 7. ust 3	UKE	<p>Należy dodać „oraz w ust. 2” :</p> <p>„Minister właściwy do spraw łączności określi, w drodze rozporządzenia, wzory formularzy służących do przekazywania Prezesowi UKE danych o których mowa w ust. 1 pkt 2 oraz w ust. 2 .....”</p>

			Brak przedmiotowego zapisu uniemożliwia zebranie spójnych danych o rynku telekomunikacyjnym. Jak pisze prof. Piątek w „Komentarzu...”: „Doświadczenia praktyczne wskazują na zasadność przekazywania informacji według jednolitego wzoru, który zapewnia porównywalność danych. Ponieważ wykonywanie niektórych przepisów ustawy wymaga pełnych danych o rynkach telekomunikacyjnych, więc zapewnienie kompletności i porównywalności danych zbieranych od przedsiębiorców telekomunikacyjnych leży w interesie wszystkich uczestników rynku” Z tego też powodu DRTD wnosi o dodanie stosowanego uzupełnienia artykułu 7 ust. 3
0.	Art. 9	UKE	Możliwość zastrzeżenia informacji zawierających tajemnicę przedsiębiorstwa wymaga rozszerzenia zakresu podmiotowego także na inne podmioty niż przedsiębiorcy telekomunikacyjni, np. podmiot, który uzyskał rezerwację częstotliwości, zasobów orbitalnych lub przydział numeracji, z wyłączeniem podmiotów, o których mowa w art. 4 PT. Takie rozwiązanie byłoby spójne z obowiązkami przedstawiania informacji wynikającym z ustawy lub na wezwanie Prezesa, także przez inne podmioty, o czy jest mowa w art.6.
0.	Art. 10 ust. 4 pkt 5	ABW	proponuje się nadać następujące brzmienie: „5) oznaczenie osoby, która jest upoważniona do kontaktowania się w imieniu przedsiębiorcy lub innego podmiotu uprawnionego do wykonywania działalności gospodarczej na podstawie odrębnych przepisów, z Prezesem URTiP (UKE), jej imię, nazwisko, siedzibę, adres, numer telefonu, a także numer PESEL, a jeśli takiego nie posiada, numer paszportu albo innego dokumentu potwierdzającego jej tożsamość i obywatelstwo;” Obecne brzmienie tego przepisu okazało się daleko niewystarczające z punktu widzenia możliwości wykonywania przez ABW jej ustawowych zadań. Proponowana wyżej zmiana koresponduje, z jednej strony, z przepisami art. 27 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 173, poz. 1807 z późn. zm.), z drugiej zaś z przepisami rozdziału 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 21 grudnia 2000 r. w sprawie szczegółowego sposobu prowadzenia rejestrów wchodzących w skład Krajowego Rejestru Sądowego oraz szczegółowej treści wpisów w tych rejestrach (Dz. U. Nr 117, poz. 1237 z późn. zm.).
0.	Art. 15	UKE	Nowe brzmienie art. 15 pkt 3: „3) decyzji, o której mowa w art. 29 ustawy.” Zmiana ta jest uzasadniona faktem, że art. 6 w związku z art. 20 dyrektywy ramowej wyłącza spod obowiązku prowadzenia konsultacji decyzje organów regulacyjnych rozstrzygające spory pomiędzy przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi. Obecnie obowiązek prowadzenia konsultacji przez Prezesa UKE jest zatem uregulowany w sposób szerszy, niż wynikający z prawa wspólnotowego. Zaproponowana zmiana byłaby także zgodna z art. 21 PT oraz z art. 7 ust. 6 dyrektywy ramowej. W przypadku uwzględnienia propozycji należy rozważyć konieczność zamieszczenia przepisu przejściowego dotyczącego toczących się postępowań konsultacyjnych w sprawie projektów rozstrzygnięć na podstawie art. 28 i 30 PT.
0.	Art. 15 - 17	UOKiK	Na gruncie dotychczasowych doświadczeń w zakresie współpracy Prezesa UKE z Prezesem UOKiK w ramach postępowań dotyczących analiz rynków właściwych, zasadne jest wprowadzenie poprawki do PT mającej na celu wyeliminowanie odrębnego trybu na przedstawianie przez Prezesa UOKiK opinii czy to odnośnie projektu postanowienia czy też decyzji. Stanowisko Prezes UOKiK może przedstawić w trybie konsultacji, które poprzedzają wydanie każdego orzeczenia w sprawach dotyczących analiz rynkowych. Uzasadnienie: -Wylimitowanie odrębnego trybu dla przedstawiania opinii Prezesa UOKiK nie wpłynie na zmianę statusu tejej opinii. Na gruncie obowiązującego PT opinia ta jest niewiążąca dla Prezesa UKE, zatem od jego uznania zależy czy uwzględni ją czy też nie. Intencją Ustawodawcy było, aby organ regulacyjny po prostu mógł zapoznać się ze stanowiskiem UOKiK w tej kwestii, zatem przedstawienie opinii w toku konsultacji będzie spełniało identyczne funkcje. Ze względu na ekonomikę postępowania nie ma sensu tworzenie nowego etapu w całej procedurze tylko i wyłącznie w celu przedstawienia opinii Prezesa UOKiK. Prezes UKE na podstawie obowiązującego PT, ma obowiązek zawiadania Prezesa UOKiK o rozpoczęciu konsultacji, zatem wówczas łącznie z innymi zainteresowanymi podmiotami organ antymonopolowy może wypowiedzieć się, co do projektu rozstrzygnięcia. -Z pewnością skróci to postępowanie w sprawie analiz rynkowych. -Wylimituje to wątpliwości w jaki sposób należy interpretować określenie ustawowe, iż UKE wydaje postanowienie (decyzję) w porozumieniu z Prezesem UOKiK. Rodzą się wątpliwości, w jakim stopniu konsensus ma zostać osiągnięty. Czy wystarczy porozumienie co do meritum (samego rozstrzygnięcia), czy też organy powinny dojść do porozumienia co do całej treści dokumentu. Wydaje się, iż do chwili obecnej UKE stał na stanowisku, iż organy muszą dojść do porozumienia w szerszym zakresie. W praktyce polegało to na tym, iż po przekazaniu uwag Prezesa UOKiK, co do treści postanowienia stwierdzającego brak wystarczającej konkurencji na rynku, Prezes UKE przekazywał w odpowiedzi własne stanowisko, co do uwag UOKiK oczekując ponownie odpowiedzi ze strony UOKiK. Jest to sytuacja całkowicie nie do przyjęcia /w opinii UOKiK nie mająca również uzasadnienia w przepisach prawa/ gdyż potencjalnie rodzi

			zagrożenie, iż organy mogą nie dojść do porozumienia we wszystkich kwestiach przez długi okres czasu. Tego rodzaju współpraca „rozmywa” również granice odpowiedzialności za powstały w końcu dokument oraz może w sposób całkowicie niekontrolowany wydłużyć postępowanie.
0.	Art. 21, 22 oraz 23	UKE	<p>W ocenie UKE art. 21 w związku z art. 23 nie daje prezesowi UKE generalnej kompetencji do wyznaczania rynków telekomunikacyjnych podlegających analizie ex-ante. Przyjmując stanowisko, że art. 21 stanowi ogólną kompetencję do badania rynku, należy stworzyć procedurę analiz rynkowych stosowaną przez Prezesa UKE, analogiczną do procedury z art. 23, która dotyczy tylko analizy rynków wskazanych w rozporządzeniu ministra. Innym rozwiązaniem byłoby wykreślenie art. 22, tj delegacji dla ministra do określenia rynków w rozporządzeniu, i określanie tych rynków każdorazowo przez Prezesa UKE w decyzji, która łączyłaby elementy wyznaczania rynku, stwierdzania konkurencyjności, wyznaczania SMP i nakładania obowiązków regulacyjnych. To ostatnie rozwiązanie byłoby zgodne z przepisami UE i praktyką państw członkowskich.</p> <p>W piśmie z 4.06.2005 r. Nr ŁT3r 0782-4/05 MI wyraziło opinię, że przepis art. 21 należy interpretować w sposób zgodny z przedstawioną przez URTP propozycją i obecnym brzmieniem art. 22 ust. 1 PT.</p> <p>Nie można jednak zgodzić się z powyższą opinią w szczególności biorąc pod uwagę literalne brzmienie przepisu art. 21 ust. 5 PT, zgodnie z którym Prezes UR TiP, a w zakresie określonym w art. 10 ust. 3 - Przewodniczący KRRiT, przeprowadza regularnie, nie rzadziej niż co 2 lata, analizę właściwych rynków określonych w rozporządzeniu, o którym mowa w art. 22 ust. 1 PT. Dokonując wykładni systemowej tych przepisów należy zauważyć, że przepis art. 21 ust. 5 PT stanowi niejako lex specialis w stosunku do ust. 1 tego artykułu, który wyznacza ogólną kompetencję do dokonywania analizy rynku przez Prezesa UR TiP.</p> <p>Za takim rozumieniem przepisu opowiada się również - w komentarzu do PT - S. Piątek., który podnosi, że kompetencje Prezesa UR TiP i Przewodniczącego KRRiT obejmują rynki właściwe wskazane w rozporządzeniu wydanym przez ministra właściwego do spraw łączności na podstawie art. 22 ust. 1 PT. Należy rozważyć wyłączenie ust. 5 z art. 21 i utworzenie odrębnej jednostki redakcyjnej.</p> <p>Szczegółowa propozycja tych zmian, jako wymagająca szerszej analizy, zostanie przekazana w toku dalszych prac nad projektem.</p>
0.	Art. 21 ust. 1 i 2, art. 22 ust. 1, art. 23 ust. 1 i 2	UKIE	Nowelizacji wymagają też przepisy art. 21 ust. 1 i 2, art. 22 ust. 1, art. 23 ust. 1 i 2 ustawy Prawo telekomunikacyjne. W opinii Komisji Europejskiej postanowienia te nie są zgodne z przepisem art. 15 ust. 3 dyrektywy 2002/21 /WE, ponieważ definicja rynków właściwych jest niezgodna z wytycznymi i przepisami prawa konkurencji. KE zwraca uwagę, że polskie środki transponujące nie wymagają, aby krajowy organ regulacyjny miał na uwadze przede wszystkim treść wytycznych wspólnotowych przy określaniu produktów, usług i zakresu geograficznego rynku właściwego. Natomiast w kontekście przepisu art. 22 ustawy Prawo telekomunikacyjne Komisja wskazuje, że nie zawiera on odniesienia do zasad konkurencji.
0.	Art. 22 ust. 11	UKIE	Kolejnym przepisem wymagającym zmiany jest art. 22 ust. 11 upoważniający ministra właściwego do spraw łączności do określenia, w drodze rozporządzenia, rynków właściwych podlegających analizie Prezesa UKE. Zgodnie z prawem polskim, odwołanie się od treści rozporządzenia możliwe jest jedynie w formie skargi do Trybunału Konstytucyjnego, podnoszącej zarzut niekonstytucyjności jego postanowień. Komisja Europejska zarzuciła niezgodność tych regulacji z przepisami art. 15 ust. 3 i art. 4 ust. 1 dyrektywy 2002/21 /WE. Zdaniem strony wspólnotowej, procedura ta nie spełnia wymogów skutecznego odwołania się, ponieważ wykluczona jest możliwość odwołania w oparciu o aspekty merytoryczne (niekoniecznie niezgodne z Konstytucją). Taka możliwość jest natomiast dopuszczalna na mocy przepisów dyrektywy.
0.	Art. 24 i 25	UKE	UKE postuluje, aby wprowadzić do PT regulacje dotyczące postępowania Prezesa UKE z obowiązkami regulacyjnymi oraz wydanymi na ich podstawie decyzjami, w sytuacji kiedy po jakimś czasie zostanie wydane postanowienie stwierdzające, że na danym rynku istnieje efektywna konkurencja. Szczegółowa propozycja tych zmian, jako wymagająca szerszej analizy, zostanie przekazana w toku dalszych prac nad projektem.
0.	Art. 26 ust. 1	UKIE	Kolejny przepis wymagający nowelizacji to art. 26 ust. 1 regulujący kwestie negocjowania umów o dostępie, któremu Komisja Europejska zarzuca sprzeczność z przepisem art. 4 ust. 1 dyrektywy 2001/19/WE. Zdaniem KE obowiązek negocjowania dostępu, niezależnie od pozycji rynkowej negocjujących stron, nie jest zgodny z prawem wspólnotowym, które stanowi, że obowiązek negocjowania dotyczący wszystkich operatorów odnosi się wyłącznie do łączenia sieci.
0.	Art. 27 ust. 2	UKE	Dodanie w art. 27 ust. 2 ustawy -PT po zwrocie „nie zawarcia umowy w terminie, o którym mowa w ust. 1” wyrażenia „albo po upływie 90 dni od dnia wystąpienia z wnioskiem o zawarcie umowy o dostęp telekomunikacyjny”. Proponowana zmiana usuwa wątpliwości interpretacyjne występujące na gruncie przedmiotowego przepisu w obowiązującym brzmieniu.
0.	Art. 31 ust. 1	UKE	Zmiana art. 31 ust. 1 - w art. 31 ust. 1 należy wykreślić wyrażenie „pod rygorem nieważności”. W świetle przepisów dyrektyw brak jest uzasadnienia dla regulacji wymagającej, by umowy o dostępie telekomunikacyjnym zawierane były w formie pisemnej pod rygorem nieważności. Dla zapewnienia pewności obrotu prawnego wystarczające jest zastrzeżenie formy pisemnej dla celów dowodowych.

	Art. 31 ust. 2 pkt 7		<p>Artykułowi 31 ust. 2 pkt 7 proponuję nadać następującą treść:</p> <p>„warunków rozwiązania umowy, dotyczących w szczególności zachowania ciągłości świadczenia usług telekomunikacyjnych świadczonych użytkownikom w łączonych sieciach telekomunikacyjnych, ochrony interesów użytkowników, a także potrzeb obronności, bezpieczeństwa państwa oraz bezpieczeństwa i porządku publicznego;”</p> <p>Celem zaproponowanej zmiany jest zapewnienie ciągłości świadczenia usług telekomunikacyjnych. Regulacja tego zagadnienia powinna być obligatoryjnym elementem każdej umowy o połączeniu sieci, co zagwarantuje zachowanie ciągłości korzystania z usług telekomunikacyjnych mimo przerwania współpracy między przedsiębiorcami mającymi połączone sieci. i zgodność z przepisem art. 5 dyrektywy dostępowej w tym zakresie, który wymaga, aby Regulator mógł oceniać działania operatorów telekomunikacyjnych w kontekście konieczności zapewnienia maksymalnych korzyści dla użytkowników końcowych.</p>
0.	Art. 31 ust. 3 pkt 1	UKE	W konsekwencji zmiany art. 31 ust. 2 pkt 7 PT należy wykreślić pkt 1 w art. 31 ust. 3.
0.	Art. 39	UKE	<p>Nowe brzmienie art. 39:</p> <p>„, Art. 39. 1. Prezes UKE może, zgodnie z przesłankami, o których mowa w art. 25 ust. 4, w drodze decyzji, nałożyć na operatora o znaczącej pozycji rynkowej obowiązek:</p> <p>1) kalkulacji uzasadnionych kosztów świadczenia dostępu telekomunikacyjnego, wskazując sposoby kalkulacji kosztów, jakie operator powinien stosować na podstawie przepisów rozporządzenia, o którym mowa w art. 51, zgodnie z zatwierdzonym przez Prezesa UKE opisem kalkulacji kosztów;</p> <p>2) stosowania opłat z tytułu dostępu telekomunikacyjnego, uwzględniających zwrot uzasadnionych kosztów operatora.</p> <p>2. Operator, na którego został nałożony obowiązek, o którym mowa w ust. 1, przedstawia Prezesowi UKE na jego żądanie szczegółowe uzasadnienie wysokości opłat w oparciu o uzasadnione koszty.</p> <p>3. W celu oceny prawidłowości obliczonych przez operatora, na którego nałożono obowiązek, o którym mowa w ust. 1, uzasadnionych kosztów, Prezes UKE przeprowadza badanie, o którym mowa w art. 53 ust. 5.</p> <p>4. W celu oceny efektywności działania operatora Prezes UKE może zastosować inne metody kalkulacji kosztów niż stosowane przez operatora.</p> <p>5. W przypadku wystąpienia istotnych różnic pomiędzy wynikami kalkulacji kosztów, o których mowa w art. 53 ust. 5 a wysokością kosztów obliczonych zgodnie z ust. 4, Prezes UKE może ustalić w drodze decyzji opłaty określając ich wysokość, maksymalny poziom lub harmonogram dostosowania opłat celem stopniowego zwiększenia efektywności operatora. Prezes UKE wydając decyzję bierze pod uwagę promocję efektywności i zrównoważonej konkurencji, zapewnienie maksymalnej korzyści dla użytkowników końcowych lub uwzględni przy tym wysokość opłat stosowanych na konkurencyjnych rynkach europejskich.</p> <p>6. W przypadku braku możliwości ustalenia kosztów zgodnie z art. 53 lub gdy w wyniku badania o którym mowa art. 53 ust. 5 nie zostanie stwierdzone, iż kalkulacja kosztów została przez operatora przeprowadzona prawidłowo, Prezes UKE może w drodze decyzji ustalić opłaty w oparciu o inne metody, w szczególności inne metody kalkulacji kosztów lub uwzględniając wysokość opłat na konkurencyjnych rynkach europejskich. W decyzji określa się wysokość tych opłat, ich maksymalny poziom lub harmonogram dostosowania opłat.”</p>
0.	Art. 43	UKE	<p>Nowe brzmienie art. 43:</p> <p>Art. 43. 1. Prezes UKE zatwierdza projekt oferty ramowej, jeżeli odpowiada on przepisom prawa i potrzebom rynku wskazanym w decyzji nakładającej obowiązek przedłożenia oferty ramowej.</p> <p>2. W przypadku, gdy przedstawiony projekt nie odpowiada przepisom prawa lub nie odpowiada potrzebom rynku wskazanym w decyzji nakładającej obowiązek przedłożenia oferty ramowej Prezes UKE zmienia i zatwierdza przedłożony projekt oferty.</p> <p>3. W przypadku, gdy przedstawiony projekt istotnie narusza przepisy prawa lub jest bezzasadny ze względu na potrzeby rynku wskazane w decyzji nakładającej obowiązek przedłożenia oferty ramowej Prezes UKE odrzuca projekt oferty ramowej.</p> <p>4. W przypadku zmiany zapotrzebowania na usługi, zmiany warunków rynkowych lub gdy istniejąca oferta nie odpowiada warunkom rynkowym Prezes UKE może zobowiązać operatora do przygotowania zmiany oferty ramowej lub przedstawienia nowej oferty.</p> <p>5. Do projektu zmiany oferty stosuje się odpowiednio ust.1-3.</p> <p>6. W przypadku nieprzedstawienia w terminie określonym decyzją o której mowa w art. 42 ust. 1 lub art. 43 ust. 4 przez zobowiązanego operatora projektu</p>

			<p>oferty ramowej lub jej zmiany lub też odrzucenia takiego projektu, Prezes UKE może samodzielnie ustalić treść oferty ramowej.</p> <p>7. Wniosek operatora o zatwierdzenie projektu oferty ramowej lub jej zmiany zawiera informacje i dokumenty wykazujące zgodność oferty ramowej z wymogami prawa i obowiązkami regulacyjnymi, o których mowa w art. 25 ust. 4. Strony są obowiązane do przedkładania Prezesowi UKE, na jego żądanie, w terminie 14 dni, informacji oraz dokumentów niezbędnych dla ustalenia treści oferty.</p> <p>8. Prezes UKE publikuje na koszt operatora zatwierdzone oferty ramowe lub tekst jednolity w przypadku ich zmiany w Biuletynie UKE.</p> <p>9. W przypadku zniesienia obowiązku stosowania oferty ramowej, umowy zawarte na podstawie oferty ramowej na czas nieokreślony mogą być rozwiązane lub zmienione nie wcześniej niż po upływie 90 dni od dnia, w którym zniesiono ten obowiązek.</p> <p>10. Operator, na którego został nałożony obowiązek, o którym mowa w art. 42 ust. 1, jest obowiązany do zawierania umów o dostępie telekomunikacyjnym na warunkach nie gorszych, dla pozostałych stron umowy, niż określone w zatwierdzonej ofercie, o której mowa w ust. 1, lub ustalonej decyzją Prezesa UKE.</p>
0.	Art. 45 i 136	UKIE	Następne rzepisy, które wymagają nowelizacji, to regulacje zawarte w art. 45 i 136 odnoszące się do praw krajowych organów regulacyjnych do zapewniania odpowiedniego dostępu i połączeń sieci. W ocenie strony wspólnotowej, nie transponują one właściwe postanowienia art. 5 dyrektywy 2002/19/WE, ponieważ nie zachowują wymagań wspierania i, w razie potrzeby, zapewnienia odpowiedniego dostępu oraz wzajemnych połączeń, jak również interoperacyjności usług, zgodnie z art. 5 ust. 3 tj. z zasadami obiektywizmu, przejrzystości, proporcjonalności oraz z procedurami zawartymi w art. 6 i 7 dyrektywy 2002/21/WE.
0.	Art. 47 ust. 1, 2 pkt 2 i ust. 8	UKE	W art. 47 ust. 4, 6, 7 i 9 użyte w odpowiednich formach wyrazy „zapewnienie części lub całości minimalnego zestawu łączy dzierżawionych” należy zastąpić użytymi w odpowiedniej formie wyrazami „zapewnienie dzierżawy części lub całości minimalnego zestawu łączy telekomunikacyjnych”.
0.	Art. 47 ust. 5	UKE	Art. 47 ust. 5 proponuje się nadać następujące brzmienie „5. Zaprzestanie świadczenia usługi dzierżawy części lub całości minimalnego zestawu łączy telekomunikacyjnych wymaga uprzedniej konsultacji z zainteresowanymi użytkownikami”
0.	Art. 47 ust. 4, 6, 7 i 9	UKE	W art. 47 ust. 4, 6, 7 i 9 użyte w odpowiednich formach wyrazy „zapewnienie minimalnego zestawu łączy dzierżawionych” należy zastąpić użytymi w odpowiedniej formie wyrazami „zapewnienie dzierżawy części lub całości minimalnego zestawu łączy telekomunikacyjnych”. Zmiana wymaga równocześnie dostosowania rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 11 sierpnia 2005 r. w sprawie zakresu usługi zapewnienia minimalnego zestawu łączy dzierżawionych (Dz. U. z dnia 24 sierpnia 2005 r.)
0.	Art. 47 ust. 7 pkt 1	UKE	Proponuje się zastąpić wyraz „dzierżawionych” wyrazem „telekomunikacyjnych” Ponadto, w konsekwencji należy zmienić art. 6 ust. 2 pkt. 1 lit f) poprzez nadanie mu brzmienia „zapewnienie dzierżawy minimalnego zestawu łączy” oraz w art. 42 ust. 4 zamienić wyrazy „łączy dzierżawionych” wyrazami „dzierżawy łączy” Zmiana wymaga równocześnie dostosowania rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 11 sierpnia 2005 r. w sprawie zakresu oferty ramowej o dostępie telekomunikacyjnym (Dz. U. z dnia 24 sierpnia 2005 r.)
0.	Art. 48 ust. 2	UKE	„Prezes UKE(...) może zobowiązać oraz nałożyć na przedsiębiorcę telekomunikacyjnego obowiązek przedstawienia w terminie 30 dni od dnia...poprawionego projektu cennika lub regulaminu, w części objętej sprzeciwem.” Proponuje się dodać w tym przepisie wyraz „może” w celu umożliwienia Prezesowi fakultatywnego nałożenia obowiązku na przedsiębiorcę przedstawienia poprawionego projektu cennika lub regulaminu, w części objętej sprzeciwem. W praktyce może okazać się bowiem, że dotychczasowy cennik lub regulamin jest korzystniejszy dla abonentów lub rynku. W takim przypadku nakładanie obligatoryjnego obowiązku wprost w ustawie nie jest celowe.
0.	Art. 53 ust. 5 i 6, art. 96 ust. 2, art. 198 ust. 1 pkt 5	UKE	W art. 53 ust. 5 i 6 oraz w art. 96 ust. 2 należy zmienić pojęcie „biegłego rewidenta” a w art. 198 ust. 1 pkt 5) wyrazy „podmiot przeprowadzający badanie” na pojęcie „podmiot uprawniony do badania sprawozdań finansowych”. Ustawa z dnia 13 października 1994 r. o biegłych rewidentach i ich samorządzie, w art. 10 ust 1 określa podmioty uprawnione do badania sprawozdań finansowych, do których należą zarówno biegli rewidenty prowadzący działalność gospodarczą we własnym imieniu i na własny rachunek, jak i spółki cywilne, jawne, partnerskie i komandytowe z wyłącznym udziałem biegłych rewidentów oraz osoby prawne zatrudniające do badania sprawozdań finansowych biegłych rewidentów. Jednocześnie z zapisów ww. ustawy można wnioskować, że „biegłym rewidentem” jest osoba fizyczna. W związku z tym zastosowane w ustawie - Prawo telekomunikacyjne pojęcie biegłego rewidenta może budzić wątpliwości co do tego, czy Prezes UKE ma prawo powołać do przeprowadzenia badania podmiot niebędący osobą fizyczną. Jednocześnie rozmiar i skomplikowany charakter badania wskazują, że powinno być ono przeprowadzane przez podmiot dysponujący grupą specjalistów w zakresie badania sprawozdań finansowych, rachunkowości regulacyjnej i kalkulacji kosztów. Regulator powinien mieć

<p>(Art. 53 ust. 4 – dostosowanie) Art. 53 ust. 7 i 198 ust. 1 pkt 5</p>	<p>zatem możliwość powołania nie tylko biegłego rewidenta będącego osobą fizyczną, ale również innego podmiotu biegłego w badaniu sprawozdań finansowych, rachunkowości regulacyjnej i kalkulacji kosztów.</p> <p>Należy zaznaczyć, że prawo Unii Europejskiej pozostawia państwom członkowskim pewien zakres swobody w zakresie określenia podmiotu badającego sprawozdania finansowe oraz sprawozdania sporządzane na potrzeby regulacyjne. Ósma dyrektywa Rady z dnia 10 kwietnia 1984 r. wydana na podstawie art. 54 ust. 3 lit. g) Traktatu w sprawie zatwierdzania osób odpowiedzialnych za dokonywanie ustawowych kontroli dokumentów rachunkowych (84/253/EWG) stanowi: „Państwa Członkowskie będą mogły zatwierdzać zarówno osoby fizyczne jak i przedsiębiorstwa audytorów, które mogą być osobami prawnymi lub innymi rodzajami spółek lub stowarzyszeń” oraz „Na mocy dyrektywy 78/660/EWG[4] roczne sprawozdania finansowe niektórych rodzajów spółek muszą być kontrolowane przez jedną lub więcej osób uprawnionych do dokonywania takich kontroli, z czego zwolnione mogą być tylko spółki wymienione w art. 11 tej dyrektywy”. Natomiast art. 13 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (2002/21/WE) stanowi: „Jeżeli przedsiębiorstwa udostępniające publiczne sieci łączności lub świadczące publicznie dostępne usługi łączności elektronicznej nie podlegają wymogom określonym w przepisach prawa spółek i nie spełniają wymogów określonych w przepisach prawa wspólnotowego o prowadzeniu księgowości przez małe i średnie przedsiębiorstwa, ich sprawozdania finansowe winny być sporządzone i poddane niezależnemu audytowi, a następnie ogłoszone. Badanie winno być przeprowadzone zgodnie z odpowiednimi przepisami prawa wspólnotowego i krajowego. Powyższy wymóg powinien mieć także zastosowanie w odniesieniu do rozdzielnej księgowości prowadzonej zgodnie z postanowieniami ustępu 1 lit. a).”</p> <p>W art. 53 dodanie ust. 6a i 7a w brzmieniu:</p> <p>„6a. Podmiot uprawniony do badania sprawozdań finansowych sporządza z przeprowadzonego badania opinię i raport stosując odpowiednio art. 65 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości. Niezależnie od wymagań określonych w ustawie o rachunkowości, raport powinien zawierać, w szczególności:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wnioski podmiotu uprawnionego do badania sprawozdań finansowych z przeprowadzonego badania, 2) informację o stwierdzonych nieprawidłowościach, 3) zalecenia podmiotu uprawnionego do badania sprawozdań finansowych, 4) opis zastosowanej podczas badania metody weryfikacji, 5) zbiorcze dane finansowe i księgowe, w tym: <ol style="list-style-type: none"> a) korekty z tytułu aktualizacji wyceny środków trwałych wartości niematerialnych i prawnych, b) korekty efektywności, c) główne założenia dotyczące metodok stosowanych metodologii przypisania składników średniorocznego kapitału zaangażowanego, przychodów i kosztów, d) poziom alokowanych kosztów według metodok przypisania składników średniorocznego kapitału zaangażowanego, przychodów i kosztów, e) poziomowi ziarnistości modelu kalkulacji kosztów.” <p>Uzasadnienie:</p> <p>Treść przepisu w proponowanym brzmieniu przygotowano, zgodnie z załącznikiem Wytyczne w sprawie wymagań składania sprawozdań i publikacji informacji do Zalecenia Komisji K(2005)3480 z dnia 19 września 2005 r. w sprawie rozdzielności księgowej i systemów księgowania kosztów zgodnie z uregulowaniami prawnymi dla łączności elektronicznej.</p> <p>Powyższe rozwiązanie pozwoliłoby zapewnić Prezesowi UKE dostęp do takiej samej informacji jaką otrzymuje przedsiębiorca telekomunikacyjny oraz dostarczyć Prezesowi UKE informacje pozwalające na dokonanie pewnej oceny merytorycznej całego procesu kalkulowania kosztów i wiarygodności uzyskanych wyników.</p> <p>Biegły rewident pojawia się w art. 53 ust. 4 PT, który wymagałby dostosowania do proponowanych zmian.</p> <p>W art. 53 PT w dotychczasowym ust. 7 należy zastąpić wyrazy „opinia biegłego rewidenta z badania” sformułowaniem „opinia i raport podmiotu uprawnionego do badania”.</p> <p>Propozycja art. 198 ust. 1 pkt 5) w brzmieniu:</p> <p>„5) sprawozdanie oraz wyniki kalkulacji kosztów wraz z opinią i raportem określającym ich zgodność z określonymi zasadami przygotowanymi przez przeprowadzający badanie podmiot uprawniony do badania sprawozdań finansowych”.</p> <p>Przepis art. 53 ust. 7 stanowi, że roczne sprawozdanie z prowadzonej rachunkowości regulacyjnej, wyniki kalkulacji kosztów oraz opinia biegłego rewidenta z badania (...) podlegają publikacji w Biuletynie UKE.. Przepis art. 198 ust. 2 pkt 5 stanowi zaś o umieszczeniu w Biuletynie UKE sprawozdania oraz wyników kalkulacji kosztów, wraz z raportem określającym ich zgodność z określonymi zasadami przygotowanymi przez podmiot przeprowadzający badanie.</p>
--	---

			<p>Należy podkreślić, że opinia i raport z badania nie są tożsame. Opinia stanowi wyłącznie stwierdzenie, czy sprawozdanie zostało sporządzone poprawnie. W raporcie natomiast przedstawiony jest zakres i sposób przeprowadzania badania wraz z wnioskami audytora składającymi się na opinię. W związku z powyższym należy ujednolicić przepisy PT w celu wewnętrznego uspołnienia ustawy.</p> <p>Jednocześnie należy podkreślić, że raport przedstawia więcej informacji niż opinia i stanowi źródło szerszej informacji zarówno dla audytora jak i dla rynku telekomunikacyjnego. W związku z tym raport powinien być przedstawiany regulatorowi i publikowany wraz z opinią z badania.</p> <p>1) W przypadku uwzględnienia zmiany niezbędny będzie przepis przejściowy, w tym również dotyczący rozporządzenia w sprawie kalkulacji kosztów i rachunkowości regulacyjnej.</p> <p>2) Jeżeli w 2006 r. na części rynków właściwych TP będzie miała znaczącą pozycję rynkową to będzie musiała kalkulować koszty usług na podstawie art. 39 ust. 1 pkt. 1 PT i do tych kalkulacji stosować rozporządzenie kosztowe z 2005 r. Do kalkulacji kosztów usług dotyczących pozostałych rynków miałyby zastosowanie przepisy rozporządzenia z 2003 r. (na mocy przepisów przejściowych). W związku z tym - jeszcze w 2006 roku a najpóźniej w 2007 roku - może powstać problem, jakie przepisy należy zastosować do uzgadniania i zatwierdzania rachunkowości regulacyjnej, które mogą dotyczyć obu tych grup rynków/usług.</p>
0.	Art. 54	UKE	<p>W art. 54 po ust. 1 dodać ust. 1a w brzmieniu: „1a. Przedsiębiorca telekomunikacyjny obowiązany do publikowania w Biuletynie UKE zatwierdzonej instrukcji przekazuje Prezesowi UKE instrukcję w zakresie określonym w decyzji, o której mowa w art. 54 ust. 1, w terminie 7 dni od dnia doręczenia decyzji.”</p> <p>W art. 54 po ust. 2 dodać ust. 2a w brzmieniu: „Przedsiębiorca telekomunikacyjny obowiązany do publikowania w Biuletynie UKE zatwierdzonego opisu kalkulacji kosztów przekazuje Prezesowi UKE opis kalkulacji kosztów w zakresie określonym w decyzji, o której mowa w art. 54 ust. 2, w terminie 7 dni od dnia doręczenia decyzji.”</p> <p>Ustawa nie określa terminu, ani sposobu publikowania instrukcji lub opisu kalkulacji kosztów, jednocześnie nie dając Prezesowi UKE podstaw do określania tych warunków w decyzji nakładającej obowiązek opublikowania. Może to powodować trudności w wyegzekwowaniu od operatora materiałów, do których publikowania został on zobowiązany. Należy podkreślić, że publikacja ww. dokumentów w Biuletynie UKE może się odbyć jedynie za pośrednictwem Prezesa UKE.</p>
0.	Art. 56, art. 59, art. 60, art. 61	UOKiK	<p>Przepisy regulujące kwestie związane z umową o świadczenie usług telekomunikacyjnych, regulaminu i cennika powinny zostać poważnie zmodyfikowane. W obecnym kształcie przepisy te są niespójne, niejasne i w praktyce martwe.</p> <p>Po pierwsze ustawodawca wskazuje na obowiązek zamieszczania tych samych danych w umowie i regulaminie, a biorąc pod uwagę niejasny przepis art. 56 ust. 3 pkt 4, także cenniku. Zgodnie z ogólnymi regułami prawa cywilnego wszystkie wymienione dokumenty są wiążące dla stron umowy, zatem nie ma potrzeby, aby zawierały one te same elementy. Rodzić to może poważne problemy związane np. ze zmianami warunków umowy. Inny jest bowiem tryb zmiany umowy, inny zmiany regulaminu, inny cennika usług. W naszej ocenie, w praktyce przedsiębiorcy (nie tylko świadczący usługi telekomunikacyjne) w umowach zawierają niezbędne minimum regulacji, posługując się przede wszystkim wzorcami umów w postaci regulaminów, cenników itp.</p> <p>W związku z powyższym należy ponownie zweryfikować przedmiotowe przepisy pod kątem ich spójności, a także pod kątem praktyki.</p> <p>Należy także rozważyć, na ile zasadne jest wprowadzanie szczegółowej regulacji dotyczące umów i wzorców umownych (a także ich zmian) w ustawie Prawo telekomunikacyjne. Do tego typu usług powinny mieć zastosowanie przepisy kodeksu cywilnego (art. 384 i nast.)</p>
0.	Art. 56 ust. 3 pkt 4	UOKiK	<p>Jeżeli zostaną utrzymane regulacje zobowiązujące operatorów do zawarcia w umowie informacji o cenach usług, przepis ten należy zmienić, w ten sposób aby jasno wskazywał jakie dane dotyczące cen powinna zawierać umowa. Obecne brzmienie jest wyjątkowo niefortunne. Wskazywać może na obowiązek zawarcia w umowie szczegółowych danych, które wskazane są w cenniku usług.</p>
0.	Art. 57 ust. 6 oraz art. 61 ust. 6	UOKiK	<p>Przepis ten powinien zostać zmieniony, w ten sposób, by nie każdy przypadek rozwiązania umowy przez konsumenta uprawniał operatora do żądania równowartości przyznanej ulgi oraz aby wysokość ulgi była oceniana na dzień rozwiązania umowy, a nie na dzień jej zawierania.</p> <p>W praktyce umowy związane z ulgą są umowami zawieranymi na czas określony lub wskazany jest czas promocji, podczas którego konsument umowy nie może rozwiązać bez ponoszenia konsekwencji finansowych. Jedną z zasad kodeksu cywilnego jest zasada pacta sunt servanda. Oznacza ona, że umowa powinna być realizowana na warunkach w niej przewidzianych w momencie zawierania umowy, a ewentualna rewizja może nastąpić za zgodą obu stron. Zasada ta jest szczególnie istotna w odniesieniu do umów na czas określony. Zmiana warunków umowy na czas określony, w tym wcześniejsze jej rozwiązanie jest w praktyce związane z koniecznością zapłaty kary umownej zastrzeżonej w umowie. W braku takiego zastrzeżenia w umowie, jednostronna rewizja</p>

			<p>umowy uprawnia drugą stronę do żądania odszkodowania na zasadach ogólnych (art. 471 i nast. k.c.). Z powyższego wynika, że każda jednostronna modyfikacja łączy się z prawem do żądania odszkodowania przez drugą stronę. W poprzednio obowiązującym prawie telekomunikacyjnym nie było przepisów uprawniających operatorów do żądania równowartości przyznaje konsumentowi ulgi. Jednak umowy, które były związane z jakimś rodzajem ulgi przewidywały okres, w którym konsument był zobowiązany do korzystania z usług operatora pod rygorem kary umownej. Należy jednak wskazać, że ewentualne żądanie kary umownej w przypadku wypowiedzenia przez konsumenta umowy w związku ze zmianą cen usług, byłoby działaniem bezprawnym. Wypowiedzenie umowy było bowiem skutkiem jednostronnej jej zmiany przez operatora. Zmiany umowy wprowadzone przez przedsiębiorcę dawały prawo do jej wypowiedzenia przez konsumenta bez ponoszenia konsekwencji finansowych. W przypadku ww. umów można stwierdzić, że roszczenie konsumenta z tytułu odszkodowania za niewłaściwe wykonanie umowy i roszczenie operatora z tytułu przyznanej ulgi wzajemnie się znosiły. Po zmianie przepisów prawa telekomunikacyjnego umowy związane z przyznaną konsumentowi ulgą pozornie nie zmieniły się. Zdawałoby się, że różnica ma jedynie charakter terminologiczny. Zamiast kary umownej zastrzega się równowartość ulgi. Ta różnica jest jednak zdecydowanie większa. Pozycja konsumenta w świetle nowych przepisów została osłabiona. Po pierwsze, przepisy te nadal nie przewidują obowiązku zastrzeżenia kary umownej na rzecz konsumenta na wypadek jednostronnie dokonanej przez operatora zmiany umowy. Jest to rozwiązanie słuszne. Konsument nie jest bowiem pozbawiony ochrony na podstawie przepisów kodeksu cywilnego. Jednak przepisy te pozostawiając konsumentowi jedynie ochronę wynikającą z ogólnych reguł prawa cywilnego wskazują szczególne reguły (uprawnienia) dla operatorów. Operator zamiast lub/i oprócz dochodzenia odszkodowania na zasadach ogólnych może żądać równowartości przyznanej ulgi. Co więcej, żądanie to może zgłaszać także w sytuacji, gdy konsument wypowiada umowę w związku z jej jednostronną zmianą dokonaną przez operatora w zakresie cen usług, a zatem postanowień niezwykle istotnych z punktu widzenia strony umowy. Należy w tym miejscu wskazać, że zapłata przez konsumenta równowartości ulgi w praktyce może być dla niego zwykłą karą umowną z tytułu rozwiązania umowy z przyczyn leżących po stronie operatora. Jeżeli ulga była związana z subsydiowaniem ceny telefonu, konsument po rozwiązaniu umowy pozostać może z bezużytecznym dla siebie aparatem telefonicznym, który ewentualnie może sprzedać na rynku wtórnym po cenie niższej od kwoty pobranej przez operatora stanowiącej równowartość ulgi. Ani przepisy powszechnie obowiązujące, ani przepisy umów nie przewidują możliwości zwrotu ulgi w naturze.</p> <p>Po drugie, obowiązujące przepisy — choć nie wprost — określają wartość ulgi na moment zawierania umowy, a nie na moment jej rozwiązania. W przypadku kary umownej zastrzeżonej na wypadek niewłaściwego wykonania umowy możliwe jest na podstawie przepisów kodeksu cywilnego modyfikowanie jej wysokości w sytuacji, gdy zobowiązanie w znacznej części zostało wykonane (art. 484 par. 2 k.c.). W świetle obowiązujących przepisów możliwe jest żądanie zwrotu wartości ulgi określonej na dzień zawarcia umowy, nawet gdy do rozwiązania umowy dochodzi po wielu latach, czyli wtedy, gdy konsument w praktyce „spłacił” te wartości poprzez korzystanie z usług operatora.</p> <p>W związku z powyższym, przy utrzymaniu regulacji w zakresie zwrotu równowartości ulgi, należy przepisy zmienić w ten sposób, aby żądanie to było wyłączone w sytuacji, gdy wypowiedzenie umowy jest wynikiem wprowadzonych przez operatora zmian cen usług (wykreślenie w art. 61 ust. 6 zwrotu „z zastrzeżeniem art. 57 ust. 6”) oraz wskazanie, że wartość ulgi określa się na dzień rozwiązania umowy.</p>
0.	Art. 57 ust. 2	MSWiA	<p>sugeruję również w art. 57 ust. 2 dodać ust. 2a i 2b w brzmieniu:</p> <p>„2a. Dostawca usług uzależnia świadczenie użytkownikowi końcowemu będącemu osobą fizyczną usługi przedpłaconej (prepaid) w ruchomej sieci telefonicznej od uprzedniego ustalenia na podstawie dokumentu tożsamości danych dotyczących użytkownika, o których mowa w art. 161 ust. 2 pkt 1-6.</p> <p>2b. Do ochrony i przetwarzania danych, o których mowa w art. 161 ust. 2 pkt 1-6, dotyczących użytkownika końcowego, o którym mowa w ust. 2, stosuje się odpowiednio przepisy działu VII ustawy.”.</p> <p>Przyjęcie tej propozycji skutkowało by musiało zmianami m.in. w ustawie o Policji -art. 20c ust. 1 (dodanie wyrazów „lub użytkownika końcowego usługi przedpłaconej”).</p> <p>Propozycja ta - podobnie jak poprzednia - podyktowana jest względami bezpieczeństwa państwa i porządku publicznego. W obowiązującym stanie prawnym przedsiębiorcy telekomunikacyjni nie posiadają praktycznie żadnych informacji o użytkownikach korzystających z telefonów mobilnych w systemie przedpłaconym. Oznacza to pełną anonimowość osób korzystających z takiej usługi. Mając na względzie, że sytuacja taka dotyczy ponad 60% osób korzystających z telefonów komórkowych, sprawa ta wymaga jednoznacznych rozstrzygnięć prawnych, które wyeliminują tę niebezpieczną sytuację. Przyjęcie proponowanych rozwiązań pozwoli przeciwdziałać najgroźniejszym kategoriom przestępstw związanych z działaniem m.in. zorganizowanych grup przestępczych (akty terroru oraz nasilające się w ostatnich latach uprowadzenia dla żądania okupu).</p> <p>Z praktyki działań Policji, wynika, że w większości najpoważniejszych przestępstw, sprawy wykorzystują telefony komórkowe działające w systemie kart prepaid. Z uwagi na gwarantowaną w obowiązującym stanie prawnym możliwość anonimowego korzystania z tego rodzaju usługi telefonicznej, skuteczność</p>

			<p>działania Policji jest w tym przypadku bardzo utrudniona.</p> <p>Brak szybkiego skorelowania danych osoby z ustalonym numerem telefonu, którym się posługuje, uniemożliwia podjęcie w danym momencie wobec sprawcy dalszych czynności operacyjno-rozpoznawczych czy dochodzeniowo-śledczych. Dzieje się tak, gdyż podstawowym warunkiem skutecznej interwencji jest szybkość reakcji organów ścigania na zaistniałe zdarzenie.</p> <p>Zidentyfikowanie i dotarcie do użytkowników dokonujących zakupu tzw. pakietu startowego (w postaci samej karty lub karty z telefonem) pozwoli uprawnionym służbom, przy ograniczonym nakładzie sił i środków zapobiegać najpoważniejszym przestępstwom i ustalić ich organizatorów bądź sprawców.</p> <p>Proponuję, aby ochrona i przetwarzanie danych użytkowników końcowych systemu usługi przedpłaconej odbywało się na zasadach przewidzianych w dziale VII ustawy -Prawo telekomunikacyjne (tajemnica telekomunikacyjna i ochrona danych użytkowników końcowych). Należy zaznaczyć, że proponowana zmiana nie wymaga nakładów finansowych po stronie dostawcy usług telekomunikacyjnych. Obecnie sprzedawane są zestawy startowe zawierające „ankietę - zgłoszenie”, które po wypełnieniu przez użytkownika powinny zostać przekazane danemu dostawcy usług. Nowością byłoby jedynie wypełnianie takiej ankiety przez użytkownika w obecności przedstawiciela dostawcy usług i okazanie mu dokumentu tożsamości, w celu potwierdzenia danych osobowych.</p> <p>Podkreślić należy, że nie wymagałoby się w tym przypadku podpisania umowy, a zaproponowane rozwiązania dotyczyłyby wyłącznie nowych użytkowników usługi przedpłaconej;</p>
0.	Art. 57	ABW	<p>Należy dodać ust. 2a w brzmieniu:</p> <p>„2a. Dostawca usług uzależnia świadczenie usługi przedpłaconej (prepaid) użytkownikowi końcowemu w ruchomej sieci telefonicznej od uprzedniego ustalenia danych tego użytkownika, o których mowa w art. 161 ust. 2 pkt 1-6, na podstawie dokumentu tożsamości.”.</p> <p>Obowiązujący w tym zakresie stan prawny, nie pozwala uprawnionym służbom, na odpowiednio szybkie ustalenie sprawców przestępstw, którzy posługują się przy ich popełnieniu telefonami komórkowymi na karty prepaid, gdyż dostawcy usług nie są zobowiązani do posiadania danych osób korzystających z takiego systemu.</p> <p>Sytuacja taka – wobec braku możliwości szybkiego skorelowania danych osoby z ustalonym numerem telefonu, którym się ona posługuje – uniemożliwia w praktyce skuteczne działanie właściwych służb w sytuacjach kiedy takie działanie jest natychmiast potrzebne np.. w czasie ataku terrorystycznego.</p>
0.	Art. 59	UKE	<p>- zmiana art. 59 ust. 2 i 61 ust. 6 w związku z art. 57 ust. 6</p> <p>Art. 57 ust. 6 ustawy przyznaje dostawcy usług prawo do zwrotu równowartości ulgi przy jednostronnym rozwiązaniu umowy. Powołany przepis nie zawiera żadnych ograniczeń, co do jego stosowania. W związku jednak z zapisem art. 61 ust. 6 (wypowiedzenie umowy z powodu podwyższenia cen), gdzie takie ograniczenie/zastrzeżenie zostało dodane oraz mając na uwadze brak podobnego zastrzeżenia w art. 59 ust. 2 (wypowiedzenie umowy z powodu zmiany w regulaminie) powstały wątpliwości interpretacyjne co do stosowania ograniczenia z art. 61 ust. 6 w związku z art. 59 ust. 2.</p> <p>Z uwagi na powyższe, Urząd proponuje rozstrzygnąć powyższe kwestie w sposób jednoznaczny. Jeżeli intencją ustawodawcy było, aby w związku z rozwiązaniem umowy z tytułu zmiany regulaminu nie miały zastosowania przepisy art. 57 ust. 6 należałoby w art. 59 ust. 2 na końcu drugiego zdania dodać słowa „w tym roszczenie, o którym mowa w art. 57 ust. 6”. Jeżeli intencją było, aby w tym przypadku przepisy art. 57 ust. 6 miały zastosowanie należałoby dodać w art. 59 ust. 2 na końcu drugiego zdania zastrzeżenia art. 57 ust. 6.</p>
0.	Art. 59 oraz 61	UOKiK	<p>W naszej ocenie, przepisy regulujące zmiany wzorców umowy (a takimi są regulaminy i cenniki usług telekomunikacyjnych) powinny być spójne z przepisami kodeksu cywilnego (art. 384 i nast. k.c.). Oznacza to, że regulacja zawarta w prawie telekomunikacyjnym powinna być taka sama jak w kodeksie cywilnym lub prawo telekomunikacyjne w ogóle nie powinno regulować kwestii zmian wzorców umowy pozostawiając to jedynie przepisom kodeksu cywilnego. Nie ma żadnego uzasadnienia do tego, aby konsumenci występujący w roli strony umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych mieli inne prawa i obowiązki wynikające z dokonywanej przez operatora zmiany wzorca umownego od konsumentów występujących w roli strony jakiegokolwiek innej umowy zawieranej z jakimkolwiek innym przedsiębiorcą. W związku z powyższym, utrzymując w ustawie Prawo telekomunikacyjne przepisy regulujące kwestie zmiany regulaminów i cenników, należy wprowadzić zasady analogiczne do zawartych w przepisach kodeksu cywilnego. Zgodnie z art. 384 k.c. ustalony przez jedną ze stron wzorec umowy wiąże drugą stronę, jeżeli został jej doręczony przy zawarciu umowy. Obowiązek ten nie dotyczy umów powszechnie zawieranych w drobnych, bieżących sprawach życia codziennego. Jeżeli jedna ze stron posługuje się wzorcem umowy w formie elektronicznej powinna go udostępnić drugiej stronie przed zawarciem umowy w taki sposób, aby mogła ona wzorec przechowywać i odtwarzać w zwykłym toku czynności. Zgodnie z art. 384 k.c. wzorec wydany w czasie trwania stosunku umownego o charakterze ciągłym wiąże drugą stronę, jeżeli zostały zachowane wymagania określone w art. 384, a strona nie wypowiedziała umowy w najbliższym terminie wypowiedzenia.</p> <p>W związku z tym art. 59 ust. 1 ustawy Prawo telekomunikacyjne powinien zostać zmieniony w ten sposób, aby operator był zobowiązany do doręczenia</p>

			<p>konsumentowi zmienionych warunków regulaminu, a nie jedynie powiadomienia o tym konsumenta. Po pierwsze, powiadomienie może przybrać różną postać i nie musi oznaczać doręczenia. Po drugie, przedmiotowy przepis zobowiązuje jedynie do powiadomienia konsumenta o tym, że regulamin został zmieniony, a nie powiadomienia (przedstawienia) jaką treść mają zmienione warunki. Oznaczać to w praktyce może, że operator powiadamia konsumenta o zmianie regulaminu bez wskazania jakichkolwiek bliższych danych, powiadomienie może przyjąć dowolną postać (o ile będzie odpowiadało słownikowemu pojęciu zwrotu „powiadamiać”), a kwestia ustalenia charakteru, rodzaju, treści zmian będzie należała już do konsumenta. Inna regulacja została przewidziana dla zmian cennika usług. Art. 61 ust. 5 zobowiązuje operatora do powiadomienia konsumenta o dokonanych zmianach, ale tylko w sytuacji podwyższenia cen usług. W naszej ocenie obniżenie cen usług także ma znaczenie dla konsumenta, a zatem informacja w tym zakresie jest także kwestią istotną. W przeciwieństwie do zmian regulaminu, powiadomienie takie musi już mieć postać formy pisemnej. Także w tym wypadku informacja może w praktyce dotyczyć tylko faktu wprowadzenia podwyżki cen, pozostawiając ustalenie treści zmian konsumentowi. Należy w tym miejscu wskazać także na art. 61 par. 2 k.c., w świetle którego także operator może być w gorszej sytuacji niż inni przedsiębiorcy w związku z regulacją zawartą w prawie telekomunikacyjnym.</p>
50.	Art. 64	UOKiK	<p>Przepis ten jest sformułowany w sposób wyjątkowo niejasny i nieprecyzyjny. Obecne brzmienie przepisu stwarza zasadniczy problem, czy usługę o podwyższonej opłacie należy traktować jako usługę telekomunikacyjną, a jej dostawcę jako dostawcę usług telekomunikacyjnych. Możliwa jest bowiem interpretacja, że usługa o podwyższonej opłacie to publicznie dostępna usługa telekomunikacyjna, w której skład wchodzi ta usługa telekomunikacyjna, która zawiera świadczenie dodatkowe. Ten sposób interpretacji zakłada, że istnieje tylko jedna usługa telekomunikacyjna o charakterze publicznym. Usługa ta świadczona jest przez dostawcę publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych. Natomiast dostawca treści pozostaje poza režimem prawa telekomunikacyjnego. Drugi sposób argumentacji oparty może być na tym, że definicja usługi o podwyższonej opłacie obejmuje dwie usługi telekomunikacyjne. Skutkiem tego byłoby uznanie wszystkich podmiotów, które świadczą usługi audiotekstowe, za przedsiębiorców telekomunikacyjnych. W związku z tym nie jest jasne, kto świadczy usługę o podwyższonej opłacie. Doprecyzowania wymaga termin „dodatkowe świadczenie.” Na czym ma polegać świadczenie i czy chodzi tu o świadczenie dostawcy usługi telekomunikacyjnej czy innego podmiotu. Pojęcie świadczenia dodatkowego nie zostało zdefiniowane w ustawie.</p> <p>Ponadto, nie jest jasne, czy „podwyższona opłata” oznacza opłatę ponoszoną wyłącznie przez użytkownika końcowego.</p> <p>Wątpliwości interpretacyjne powstają przy ustaleniu, kto jest adresatem obowiązków nałożonych tym przepisem, w tym kto jest zobowiązany do spełnienia obowiązków informacyjnych określonych w ust. 1 i 2: dostawca usługi w rozumieniu dostawcy treści, czy dostawca usługi transmisyjnej. Za celowe należy uznać nałożenie obowiązków określonych w ust. 1 na obie kategorie podmiotów uczestniczących w świadczeniu usług o podwyższonej opłacie, natomiast obowiązków określonych w ust. 2 na przedsiębiorcę telekomunikacyjnego świadczącego usługę transmisyjną.</p> <p>Odnosnie do obowiązków informacyjnych określonych w ust. 2, nie rozstrzygnięta pozostaje kwestia pokrycia kosztu połączenia w czasie przekazywania informacji o cenie usługi oraz kosztu połączeń, które są zakańczane przed rozpoczęciem naliczania usługi. Obecne brzmienie przepisu, wobec braku zastrzeżenia nieodpłatnego charakteru przekazywania takiej informacji, nie stwarza przeszkód, aby usługa była świadczeniem odpłatnym. Pozostaje to w sprzeczności z istotą obowiązku informacyjnego, którego celem jest rzetelne, prawdziwe pełne poinformowanie abonenta o cenie usługi i w związku z tym powinno pozostawać świadczeniem nieodpłatnym.</p> <p>Odnosząc się do brzmienia ust. 3 przepisu, za właściwe należy uznać znulelizowanie tego przepisu poprzez powrót do wymogu zawarcia odrębnej umowy na świadczenie usług telekomunikacyjnych o podwyższonej opłacie.</p>
51.	Art. 65	UOKiK	<p>Przepis wzbudza wątpliwości wynikające z przepisu art. 64, tzn. kto jest dostawcą usług o podwyższonej opłacie.</p> <p>Ponadto, ust. 3 przepisu zakłada zamieszczanie przez Prezesa UKE rejestru o którym mowa w ust. 2 na stronach internetowych UKE. Za zasadne wydaje się rozszerzenie tego obowiązku także na inne kanały dostępu, co najmniej Biuletyn UKE.</p>
52.	Art. 66 ust. 2	UOKiK	<p>Przepis ten powinien zostać doprecyzowany w taki sposób, aby wprost określał, czy usługa informacji o numerach telefonicznych jest usługą płatną, czy bezpłatną. Skoro ust. 1 tego przepisu wskazuje wyraźnie na odpłatność usługi, to przy braku analogicznego zastrzeżenia w ust. 2 domniemywać można, że intencją ustawodawcy było stworzenie usługi informacji o numerach telefonicznych, jako usługi bezpłatnej.</p> <p>W tym miejscu należy wskazać na konieczność doprecyzowania innych jeszcze przepisów prawa telekomunikacyjnego (np. art. 69, art. 70, art. 103). W obecnym brzmieniu część przepisów wyraźnie wskazuje na odpłatność lub bezpłatność danych usług, część wskazuje, że cena powinna uwzględniać koszty (w sensie niemożności jej ustalenia na wyższym lub niższym poziomie), a część przepisów w ogóle nie odnosi się do kosztów (np. omawiany art. 66 ust. 2). W tym ostatnim wypadku istnieje ryzyko sporów interpretacyjnych dotyczących tego, czy dana usługa, do której świadczenia operator został zobowiązany ustawą bez wyraźnego zastrzeżenia odpłatności jest usługą płatną, czy bezpłatną.</p>

53.	Art. 67 i 103	UKIE	Kolejne punkty sporne to postanowienia art. 67 i 103 ustawy Prawo telekomunikacyjne, odnoszące się do spisów abonentów oraz biura numerów. W tym przypadku niezgodność polega na braku zapewnienia faktycznego wykonania regulacji określonych w art. 5 oraz art. 25 dyrektywy 2002/22/WE.
54.	Art. 69	UOKiK	Przepis powinien zawierać doprecyzowanie, iż przedmiotowa usługa jest bezpłatna w sytuacji, gdy przyczyny uciążliwości leżą po stronie dostawcy usług. Ponadto, konieczne jest rozszerzenie przepisu o stwierdzenie, że dostawca usług współdziała z abonentem przy ustaleniu okoliczności uciążliwości.
55.	Art. 70	UKE	Dodanie w art. 70 ust. 2 w brzmieniu: „2. Za przeniesienie przydzielonego numeru w ramach istniejącej sieci tego samego operatora nie pobiera się od abonenta żadnych opłat”. Aktualnie sprawa pobierania opłat od abonentów za przeniesienie przydzielonego numeru w ramach istniejącej sieci tego samego operatora nie została uregulowana w ustawie. Praktyka pokazała, że TP S.A. pobiera za przedmiotowe przeniesienie od abonentów co miesiąc opłaty w wysokości 73,20 zł brutto (60,00 zł netto). Sprawa tych opłat powinna być uregulowana w ustawie w taki sam sposób jak w przypadku opłat pobieranych od abonentów przy zmianie operatora. W obu tych przypadkach opłaty nie powinny być pobierane.
56.	Art. 71 ust. 3	UKE	Zmiana przepisu art. 71 ust. 3 w brzmieniu: „Za przeniesienie przydzielonego numeru przy zmianie operatora nie pobiera się od użytkowników końcowych żadnych opłat”. Przepis art. 30 ust. 2 dyrektywy o usłudze powszechnej stanowi, że bezpośrednie koszty ponoszone przez abonentów, jeżeli istnieją, nie działają zniechęcająco do korzystania z tych rozwiązań. Z powyższego wynika, że opłaty za przeniesienie numeru przy zmianie operatora mogą być pobierane od abonentów, ale nie muszą. W Danii, Finlandii, Norwegii i Szwecji prawo nie dopuszcza pobierania opłat od abonentów. Z praktyki europejskiej wynika, że nawet w przypadku gdy przepisy krajowe pozwalają na pobieranie opłat od abonentów, w nielicznych krajach UE są one pobierane. Ponadto należy podkreślić, iż określony w Dyrektywie o usłudze powszechnej i PT warunek ustalenia wysokości opłaty jako niezniechęcającej do korzystania z uprawnienia, jest warunkiem nieobiektywnym i trudnym do zbadania i udowodnienia: - wyniki badania uzależnione są od subiektywnej oceny abonenta (abonent może twierdzić, iż każda opłata zniechęca), - ocena może być różna i uzależniona od tego jaka „próbka” abonentów zostanie zbadana, - nie wiadomo, jakie przesłanki powinny decydować o wysokości opłaty, np. czy powinna być to średnia opłata deklarowana przez badanych w trakcie badań ankietowych, czy wysokość opłaty deklarowanej przez większość itd. W związku z powyższym, proponujemy odstąpienie od pobierania przedmiotowych opłat w Polsce i pokrywanie kosztów przenoszenia numerów wyłącznie w drodze rozliczeń międzyoperatorskich. Powyższe rozwiązanie jest korzystne dla abonentów. Celem wprowadzenia jednorazowej opłaty za przeniesienie numeru od abonentów w ustawie było to, aby abonenci w sposób „rozsądny” korzystali z tego uprawnienia (inaczej korzystamy z czegoś co jest bezpłatne, a inaczej gdy wiążą się z tym jakieś koszty). Wystarczającą barierą zbyt pochopnego, częstego korzystania przez abonentów z tego uprawnienia jest uciążliwość procedury przeniesienia numeru, określonej w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 8 marca 2005 r. w sprawie korzystania z uprawnień przez abonentów publicznej sieci telefonicznej. Ponadto, z uwagi na fakt iż realizacja uprawnienia w zakresie przenośności numerów została opóźniona ze względów technicznych, fakt zniesienia tych opłat będzie czynnikiem stymulującym skorzystanie z uprawnienia przez użytkowników.
57.	Art. 71 ust. 3	UOKiK	Przepis ten wymaga doprecyzowania. Kwestia zniechęcenia do skorzystania z usługi w związku z wysokością jej ceny jest kwestią bardzo subiektywną.
58.	Art. 74 ust. 2 i 78 ust. 2	UKE	Artykuł 74 ust. 2 i artykuł 78 ust. 2 – wykreślenie tych przepisów Proponuje się wykreślenie przepisów dotyczących wydawania przez Prezesa UKE zawieszonych realizacji uprawnień abonentów i obowiązku lokalizacji zakończenia sieci. Z przepisów dyrektywy o usłudze powszechnej (art. 19, 26 i 30) wynika, że zarówno uprawnienia abonentów, jak również przedmiotowy obowiązek mają być realizowane i przepisy te nie przewidują instytucji ich zawieszania. Wprowadzenia zawieszenia w ustawie było zasadne ze względu na fakt iż były to nowe uprawnienia i obowiązki, a ich realizacja wymagała przystosowania sieci. W praktyce przepisy dotyczące zawieszania były wykorzystywane w celu odraczania realizacji uprawnień i obowiązku poprzez mnożenie trudności m.in. technicznych, organizacyjnych. Przedsiębiorcy uzyskali wystarczająco dużo czasu na stworzenie możliwości technicznych i organizacyjnych do realizacji uprawnień i obowiązku, w związku z czym dalsze stosowanie instytucji zawieszania jest niezasadne i niezgodne z przepisami dyrektywy. Niezbędny przepis przejściowy (też w kontekście rozporządzenia do art. 73 (w szczególności § 12)

59.	Art. 78	MSWiA	wydaje się, że byłoby zasadnym opracowanie systemowych rozwiązań prawnych, które związane są z numerem alarmowym „112”, w których należałoby określić rozwiązania prawne związane m.in. z kompetencjami organów odpowiedzialnych za wdrażanie i zapewnienie funkcjonowania na obszarze kraju europejskiego numeru alarmowego „112” oraz kwestie organizacyjne i finansowe; sugeruję, aby dookreślić przepis art. 78 ustawy w zakresie zadań dla operatora odpowiedzialnego za dostarczanie informacji o lokalizacji zakończenia sieci, z którego zostało wykonane połączenie do numeru „112” oraz innych numerów alarmowych. W przepisie tym należałoby precyzyjnie określić zakres i tryb dostarczania informacji. Jest to niezbędne dla zapewnienia prawidłowego dokumentowania wezwań telefonicznych, a także dla ewentualnej identyfikacji abonentów, od których wychodzą tzw. „fałszywe zgłoszenia”;
0.	Art. 79	UKE	Numery niegeograficzne Art. 79 ust 1 jest niezgodny z dyrektywą (dotyczy ona jedynie połączeń międzynarodowych a nie również wewnątrz krajowych) Przepis odpowiadający art. 28 dyrektywy 2002/22/WE o usłudze powszechnej to art. 79 ust. 1 PT. Przepis art. 79 ust. 1 jest jednym z postanowień, w których polski ustawodawca poszedł dalej niż przewidywał przepis dyrektywy. Co więcej w tym przypadku przepis dyrektywy, który jest zlagodzony różnymi zastrzeżeniami dotyczącymi wykonalności w stosunkach transgranicznych został wyostrzony na gruncie krajowym, szczególnie w jego aspekcie proceduralnym oraz nabrał nieco roszczeniowego charakteru. Według opinii prof. Stanisława Piątka istnieją pewne wątpliwości, czy można w tym przypadku jednoznacznie powołać się na dyrektywę i wykazać sprzeczność. Nie należy tego wykluczać, gdyż polski przepis ustawowy jest przepisem ograniczającym swobodę prowadzenia działalności telekomunikacyjnej, ustanowionym z powodu art. 28 Dyrektywy o usłudze powszechnej, ale w sposób, który wykracza poza ramy tej dyrektywy. Jednoznacznej sprzeczności jednak nie ma. W Polsce uznano, że obowiązek ustanowiony w stosunku do operatorów zagranicznych powinien być stosowany również w stosunkach pomiędzy operatorami krajowymi. Można argumentować, że art. 28 wyznacza tylko minimalny poziom zobowiązań Państw członkowskich, natomiast poszczególne państwa mogą podwyższać wymagania w stosunku do swoich operatorów w stosunkach wewnętrznych. Na pewno jednak, przy wydawaniu decyzji należy przywoływać art. 28 dyrektywy wskazując, że ustawa krajowa wykroczyła poza ramy tego przepisu. Skutki przepisu art. 79 byłyby tego rodzaju, że uruchomienie we własnej sieci jakiegokolwiek numeru niegeograficznego automatycznie prowadziłoby do konieczności uruchamiania dostępu do tego numeru ze wszelkich możliwych kierunków, we wszelkich relacjach międzysieciowych. Jest to nieuzasadnione, choć zapewne z reguły technicznie wykonalne. Dlatego większe znaczenie należy przypisać kryterium wykonalności ekonomicznej dostępu, które powinno uwzględniać również zasadność ekonomiczną dostępu. Nie można przy tym pominąć kwestii umów interkonektowych, które muszą być zawarte w celu realizacji takiego dostępu. Przepis art. 79 nie może naruszać ustawowego modelu zawierania takich umów. Kryterium ekonomicznej wykonalności należałoby interpretować w taki sposób, że dostęp jest ekonomicznie wykonalny, jeżeli zainteresowani operatorzy są w stanie uzgodnić warunki dostępu, a szczególnie zasady jego rozliczania. Jeżeli żaden z operatorów nie jest zainteresowany takim ruchem, to należy przyjąć, że nie jest on ekonomicznie wykonalny. Natomiast w przypadku wystąpienia jednego z operatorów o dostęp i odmowy dostępu przez drugiego operatora, należałoby zastosować przewidziane w ustawie środki pozwalające ustalić warunki dostępu, a także rozstrzygnąć sporu powstałe na tym tle.
0.	Art. 80 ust. 6.	UOKiK	Okres, w którym abonent powinien móc żądać szczegółowego wykazu wykonywanych usług telekomunikacyjnych powinien odpowiadać okresowi przedawnienia roszczeń. W przeciwnym wypadku abonent nie będzie mógł zweryfikować ewentualnego żądania operatora za świadczenie wykonane przed okresem 12 miesięcy poprzedzającym okres rozliczeniowy, w którym abonent złożył żądanie.
0.	Art. 81	UKE	Zmiana brzmienia art. 81 ust. 3: - pkt. 1 - 3 (niezgodność z art. 4 dyrektywy o usłudze powszechnej, która skutkuje niezgodnością z art. 8 ust. 1 i art. 12 ust. 1 lit. a oraz załącznikiem IV część A: Obliczanie kosztów netto). W związku z powyższym, proponuję następujące brzmienie art. 81 ust. 3 pkt 1-4: „3. Do zestawu usług telekomunikacyjnych, o których mowa w ust. 1, zalicza się: 1) przyłączenie do stacjonarnej publicznej sieci telefonicznej i utrzymanie w gotowości do świadczenia usług telekomunikacyjnych polegające na: a)zapewnieniu przyłączenia do pojedynczego zakończenia sieci w głównej lokalizacji abonenta z wyłączeniem sieci cyfrowej z integracją usług, zwanej dalej „ISDN”, b)utrzymaniu łącza abonenckiego z zakończeniem sieci, o którym mowa w lit. a, w gotowości do świadczenia usług telekomunikacyjnych, c)umożliwieniu wykonywania i odbierania połączeń telefonicznych krajowych i międzynarodowych, w tym do sieci ruchomych, obejmujących także

			<p>zapewnienie transmisji faksu oraz transmisji danych, w tym połączeń do sieci Internet;</p> <p>2) świadczenie usługi ogólnokrajowego spisu numerów i usługi ogólnokrajowego biura numerów;</p> <p>3) świadczenie udogodnień dla osób niepełnosprawnych;</p> <p>4) świadczenie usług telefonicznych za pomocą aparatów publicznych.”</p> <p>Uzasadnienie do propozycji nowego brzmienia pkt 1 w art. 81 ust. 3</p> <p>W art. 81 ust. 3 pkt. 1 - 3 zostały oddzielnie wymienione usługi, które wchodzą w zakres usługi świadczenia dostępu w lokalizacji stałej, określonej w art. 4 Dyrektywy o usłudze powszechnej. Powyższe powoduje, że w rozumieniu przedmiotowej Dyrektywy elementem (składnikiem) usługi powszechnej jest usługa świadczenia dostępu w lokalizacji stałej, a w rozumieniu polskiego PT temu jednemu elementowi odpowiadają 3 elementy (składniki). Ma to poważne skutki w zakresie:</p> <p>1) wyboru przedsiębiorcy wyznaczonego do świadczenia usługi powszechnej (zgodnie z art. 8 ust. 1 Dyrektywy o usłudze powszechnej, Państwa Członkowskie mogą wyznaczyć różne przedsiębiorstwa w celu świadczenia różnych elementów usługi powszechnej),</p> <p>2) obliczania kosztu netto tej usługi (zgodnie z art. 12 ust. 1 lit. a i załącznikiem IV część A: Obliczanie kosztów netto, koszt netto usługi powszechnej oblicza się dla poszczególnych elementów (składników) usługi powszechnej).</p> <p>Uzasadnienie do propozycji nowego brzmienia pkt 2 w art. 81 ust. 3</p> <p>Brzmienie obowiązującego przepisu jest niezgodne z art. 5 ust. 1 dyrektywy o usłudze powszechnej. Zgodnie z art. 8 dyrektywy o usłudze powszechnej, Państwa Członkowskie mogą wyznaczyć jedno lub więcej przedsiębiorstw celem zagwarantowania świadczenia usługi powszechnej zgodnie z art. 4, 5, 6, 7 i tam gdzie może mieć to zastosowanie art. 9 ust. 2, w celu pokrycia całego terytorium państwa.</p> <p>Usługę biura numerów i spisu numerów reguluje przytoczony w ww. przepisie art. 5 ust. 1, który stanowi, iż Państwa Członkowskie zapewnią, że użytkownicy końcowi mają dostęp do przynajmniej jednego kompletnego spisu numerów i dostępna jest przynajmniej jedna kompletna usługa biura numerów dla użytkowników końcowych, w tym użytkowników publicznych aparatów samoinkasujących.</p> <p>W przypadku uwzględnienia przedmiotowej zmiany należy zmienić art. 81 ust. 1 (poprzez dodanie zastrzeżenia art. 103), gdyż ogólnokrajowy spis abonentów i ogólnokrajowa informacja o numerach telefonicznych jest świadczona nie tylko wszystkim użytkownikom końcowym stacjonarnych publicznych sieci telefonicznych.</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>1) Zmiana niezbędna ze względu na zapewnienie spójności obowiązującego art. 81 ust. 1 pkt 4 z art. 103 PT (obecne brzmienie może rodzić trudności w ustaleniu czy chodzi o tę samą usługę w tych dwóch przepisach)</p> <p>2) Niezbędny przepis przejściowy (w tym też dotyczący obowiązującego rozporządzenia do art. 81 ust. 6 PT</p>
0.	Art. 81 ust. 5 i 6 oraz art. 100 ust. 1	UKE	<p>Użyte w tych ustępach wyrazy „do Internetu” proponuje się zastąpić wyrazami „do sieci Internet”</p>
0.	Art. 81 ust. 6 pkt 3	UKE	<p>Zmiana brzmienia art. 81 ust. 6 pkt 3 poprzez nadanie mu treści „3) wymaganą przepływność łącza dla usługi szerokopasmowego dostępu do sieci Internet jednostek uprawnionych, nie mniejszą niż określona w art. 2 ust. 39a.”</p>
0.	Art. 81 ust. 6	UKE	<p>W art. 81 ust.6 w zdaniu wprowadzającym do wyliczenia: należy skreślić wyraz „szczegółowe” gdyż ustawa - PT nie określa żadnych „ogólnych” wymagań” dotyczących świadczenia usługi powszechnej, a poza tym biorąc pod uwagę treść art. 103 PT należy rozważyć: ujednoczenie używanych w przepisach art. 81 ust. 6 i art. 103 PT określeń: ”wymagania”, „warunki”</p> <p>Dodanie nowego ust. 2 W rozporządzeniu o którym mowa w ust. 1</p> <p>dodanie nowego punktu w art. 81 ust. 6 PT, który upoważniałby do określenia w rozporządzeniu ogólnych warunków świadczenia usługi ogólnokrajowego spisu abonentów i usługi ogólnokrajowej informacji o numerach telefonicznych. Jest to uzasadnione w szczególności brzmieniem art. 103 PT, zgodnie z którym Prezes ma określić szczegółowe warunki świadczenia tych usług.</p>

			Uzasadnienie: Wytyczna do nowego pkt Kierując się obowiązującymi w tym zakresie przepisami UE i praktyką europejską
0.	Art. 81 ust. 5	MPPS	W art. 81 ust. 5 nowelizowanej ustawy proponuje się dodać pkt 8 w brzmieniu: „8) publicznych oraz prowadzonych na zlecenie organów jednostek samorządu terytorialnego placówek opiekuńczo-wychowawczych i ośrodków adopcyjno-opiekuńczych.”;
0.	Art. 82	UKE	Zmiana art. 82 ust. 2 w brzmieniu: „Konkurs ogłasza się (...), albo w przypadku złożenia przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego wniosku o przeprowadzenie konkursu, o ile zawarte w tym wniosku warunki świadczenia usługi powszechnej albo poszczególnych usług wchodzących w jej skład będą korzystniejsze niż warunki na jakich są one aktualnie świadczone.” Aktualne brzmienie art. 82 ust. 2 zobowiązuje Prezesa UKE do ogłoszenia konkursu każdorazowo m.in. w przypadku złożenia przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego wniosku o przeprowadzenie konkursu. Przepisy ustawy nie stwarzają możliwości odmowy ogłoszenia konkursu, w związku z czym Prezes UKE w przypadku każdego wniosku przedsiębiorcy ma obowiązek ogłosić konkurs, co jest niezasadne i nieracjonalne. Z uwagi na powyższe, proponujemy aby Prezes UKE ogłaszał konkurs, jeżeli wnioskodawca przedstawi korzystniejsze warunki świadczenia usługi powszechnej albo poszczególnych usług wchodzących w jej skład niż te na jakich są one aktualnie świadczone. Zmiana art. 82 ust. 4 w brzmieniu: „4. Prezes UKE wyznacza w drodze decyzji, przedsiębiorcę telekomunikacyjnego do świadczenia usługi powszechnej albo poszczególnych usług wchodzących w jej skład, na podstawie najniższego kosztu netto świadczenia usługi powszechnej oraz danych o jakości świadczenia tych usług zawartych w ofercie przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, biorąc pod uwagę jego zdolność do świadczenia usługi powszechnej albo poszczególnych usług wchodzących w jej skład.” We wskazanym przepisie po wyrazach „na podstawie najniższego kosztu” należy wykreślić wyrazy „świadczenia publicznie dostępnych usług telefonicznych” i dopisać wyrazy „netto świadczenia usługi powszechnej”. Proponowane brzmienie art. 82 ust. 4 PT jest zgodne z art. 8 ust. 2 dyrektywy o usłudze powszechnej, w którym, jednym z kryteriów wyboru przedsiębiorcy wyznaczonego powinien być najniższy koszt netto świadczenia usługi powszechnej, a nie najniższy koszt świadczenia publicznie dostępnych usług telefonicznych. Uzasadnienie: 1) Konieczny przepis przejściowy - rozpoczął się „konkurs” w brzmieniu art. 2 x „Do czasu rozpoczęcia świadczenia usługi powszechnej przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego wyznaczonego zgodnie z art. 82 ust. 4 albo art. 83 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, obowiązek świadczenia tej usługi wykonuje przedsiębiorca, o którym mowa w art. 221 ust. 4 ustawy o której mowa w art. 1”. Proponowany przepis wypełniłby lukę prawną jaka powstanie, jeżeli data wyłonienia przedsiębiorcy wyznaczonego i data rozpoczęcia świadczenia usługi powszechnej byłyby różne. Powyższa luka jest następstwem obowiązującego brzmienia art. 221 ust. 4 PT, zgodnie z którym obowiązek świadczenia usługi powszechnej nałożony na operatora o znaczącej pozycji rynkowej ustaje z chwilą wydania decyzji w sprawie wyznaczenia przedsiębiorcy telekomunikacyjnego zobowiązanego do świadczenia tej usługi. 2) Jeżeli jednak do czasu wejścia w życie proponowanej zmiany zostałby już wyznaczony przedsiębiorca do świadczenia usługi powszechnej, to przepis przejściowy w proponowanym brzmieniu nie będzie potrzebny. W tym przypadku należałoby jednak dodać przepis przejściowy o wygaśnięciu obowiązku świadczenia usługi, o której mowa w art. 81. ust. 3 pkt. 1. 3) Uwzględnienie propozycji wymagać będzie zmiany rozporządzenia do art. 85 ust. 5 PT
0.	Art. 83	UKE	Uchylenie art. 83 ust. 1 i zmiana brzmienia art. 83 ust. 2 Należy rozważyć uchylenie przepisu art. 83 ust. 1 i wprowadzenie zmiany art. 83 ust. 2 w brzmieniu: „2. W przypadku niewyznaczenia zgodnie z art. 82 przedsiębiorcy telekomunikacyjnego do świadczenia usługi powszechnej albo poszczególnych usług wchodzących w jej skład na obszarze wskazanym przez Prezesa UKE, Prezes UKE wyznacza, w drodze decyzji, do świadczenia usługi powszechnej albo poszczególnych usług wchodzących w jej skład dostawcę publicznie dostępnej usługi telekomunikacyjnej o największej liczbie stacjonarnych telefonicznych

			<p>łączy abonenckich na tym obszarze, którą Prezes UKE ustala na podstawie danych, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 2 i ust. 2.”</p> <p>Przy interpretacji art. 83 ust. 1 powstają wątpliwości, czy analiza rynku i wyznaczenie dostawcy o znaczącej pozycji rynkowej następuję według tej samej procedury, jak w przypadku analizy i wyznaczenia SMP na rynkach właściwych. Prof. S. Piątek w komentarzu do PT podkreśla, że nie jest jasne, czy przy badaniu pozycji dostawców na rynku określonym w art. 83 ust. 1 Prezes UKE stosuje kryteria wymienione w art. 23 ust. 3 PT. Kryteria te zostały bowiem zaprojektowane dla realizacji jednego z etapów procesu regulacyjnego (analiza rynków) o zasadniczo odmiennych celach i metodzie podejmowania decyzji. Kryteria te mają być stosowane do oceny pozycji znaczących na rynkach właściwych w rozumieniu art. 22-24 PT. Wydaje się, że względy związane ze spójnym stosowaniem ustawy przemawiają za wykorzystaniem postanowień art. 24 ust. 3 w najszerszym możliwym zakresie również przy stosowaniu art. 83. Należy zwrócić uwagę, że określony w art. 83 ust. 1 ustawy rynek detaliczny nie jest rynkiem właściwym oraz, że aktualnie rynki właściwe zostały określone na poziomie krajowym. Prezes UKE może jednak wyznaczyć przedsiębiorców do świadczenia usługi powszechnej na obszarach mniejszych niż cały kraj. W przypadku braku wyłonienia przedsiębiorcy wyznaczonego w drodze konkursu wystarczającą procedurą jest tryb wskazany w art. 83 ust. 2.</p>
0.	Art. 87	PIIT	<p>„Umowa o świadczenie usługi powszechnej lub usługi [...] powinna być zawarta w terminie 30 dni od dnia złożenia wniosku o jej zawarcie oraz określać w szczególności termin zawarcia świadczenia usługi”</p> <p>Powyższy zapis jest niekorzystny dla operatora wyznaczonego. Proponujemy brzmienie: „Umowa o świadczenie usług powszechnych powinna być zawarta w terminie 30 dni od dnia złożenia wniosku o jej zawarcie, w przypadku istnienia możliwości technicznych świadczenia usługi. W przypadku braku możliwości technicznych termin zawarcia umowy będzie uzależniony od planowanego rozwoju sieci.”</p> <p>Kwestia możliwości technicznych sieci wymaga doprecyzowania w całej ustawie PT.</p>
0.	Art. 90	UKE	<p>Artykuł 90 w obowiązującym brzmieniu jest nieprecyzyjny. Z obecnego brzmienia artykułu wynika, że ceny usługi powszechnej mogą być ustalone zarówno poniżej jak i powyżej kosztów o ile odpowiadają możliwościom ekonomicznym użytkowników końcowych i ich potrzebom. Ceny usługi powszechnej powinny być ustalane w oparciu o uzasadnione koszty jej świadczenia, a jedynym wyjątkiem cen ustalonych poniżej kosztów powinny być ceny pakietu socjalnego, określonego zgodnie z art. 9 ust. 2 Dyrektywy o usłudze powszechnej. Powyższe ma istotne znaczenie nie tylko w zakresie regulacji cen, ale również dla kosztu netto świadczenia usługi powszechnej.</p> <p>W związku z powyższym należy odpowiednio dostosować art. 90 i dodać w tym przepisie ustęp dotyczący specjalnego pakietu cenowego.</p> <p>Zmiana art. 90 w brzmieniu:</p> <p>„Art. 90. 1. Przedsiębiorca wyznaczony ustala cenę usługi powszechnej, poszczególnych usług wchodzących w jej skład lub usługi o której mowa w art. 81 ust. 5, w oparciu o uzasadnione koszty jej świadczenia, obliczone w sposób określony w rozporządzeniu, o którym mowa w art. 51, oraz zgodnie z ust. 2”</p> <p>2. (Przepisem ust. 2 powinien być art. 91 ust. 1 w aktualnym brzmieniu)</p> <p>3. Przedsiębiorca wyznaczony jest obowiązany do oferowania specjalnego pakietu cenowego osobom o niskich dochodach lub szczególnych potrzebach społecznych, który może być świadczony bez konieczności realizacji uprawnienia, o którym mowa w art. 72 ust. 1 i poniżej uzasadnionych kosztów świadczenia usług realizowanych w ramach tego pakietu.”</p> <p>Art. 90 ust. 3 w proponowanym brzmieniu przewiduje nałożenie na przedsiębiorcę ustawowego obowiązku świadczenia specjalnego pakietu cenowego osobom posiadającym niskie dochody lub szczególne potrzeby społeczne, który może być świadczony poniżej uzasadnionych kosztów świadczenia usług. Powyższe jest zgodne z art. 9 ust. 2 dyrektywy o usłudze powszechnej. Przy realizacji usług w ramach przedmiotowego pakietu zasadne jest również wyłączenie obowiązku realizacji uprawnienia, o którym mowa w art. 72 PT. Z analizy pakietów socjalnych stosowanych w innych krajach europejskich wynika, że generalnie pakiety te nie przewidują możliwości korzystania z selekcji i preselekcji, z uwagi na to, że usługi realizowane w ramach tych pakietów są świadczone poniżej kosztów. Jedynie w krajach, w których pakiety socjalne są refundowane przez Państwo abonenci z nich korzystający mają możliwość selekcji i preselekcji. Ze względu na sytuację finansową państwa w Polsce takie rozwiązanie nie wydaje się możliwe.</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>Intencją tej zmiany jest aby art. 90 określał sposób ustalania cen przez przedsiębiorcę wyznaczonego, a art. 91 sposób regulacji cen.</p>
0.	Art. 91	UKE	<p>Uchylenie ust. 1 w art. 91</p> <p>Zmiana brzmienia art. 91 ust. 2:</p> <p>„2. Przedsiębiorca wyznaczony jest obowiązany przedłożyć Prezesowi UKE do zatwierdzenia projekt cennika usługi powszechnej, wzór umowy o świadczenie</p>

Usunięto:

			<p>usługi powszechnej oraz projektprojektu regulaminu świadczenia usługi powszechnej lub ich zmian, wraz z uzasadnieniem, w terminie, co najmniej 30 dni przed planowanym wprowadzeniem w życie ich postanowień”.</p> <p>Przepis zobowiązuje przedsiębiorcę wyznaczonego do przedkładania Prezesowi UKE projektu cennika usługi powszechnej lub jego zmiany w terminie 30 dni przed dniem wprowadzenia w życie jego postanowień. Aktualne brzmienie tego przepisu nie uwzględnia obowiązku przedkładania Prezesowi UKE wzoru umów o świadczenie usługi powszechnej i projektu regulaminu świadczenia usługi powszechnej lub ich zmian, które wraz z cennikiem są nieodzownymi elementami umowy cywilno-prawnej wiążącej abonenta z przedsiębiorcą telekomunikacyjnym. Ponadto określony w przepisie termin przewidziany na przedłożenie przez przedsiębiorcę wyznaczonego do oceny Prezesa UKE projektu cennika usługi powszechnej lub jego zmiany jest taki sam jak termin przewidziany dla dostawcy publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych do pisemnego powiadomienia abonenta o podwyżce ceny usługi telekomunikacyjnej (art. 61 ust. 5). W związku z tym pojawia się wątpliwość, co do trybu poinformowania abonentów o wprowadzanej podwyżce przez przedsiębiorcę wyznaczonego, który w tym wypadku nie będzie jeszcze znał stanowiska Prezesa UKE w tej sprawie.</p> <p>Przedstawiając powyższe proponujemy brzmienie art. 91 ust. 2 jak wyżej.</p> <p>Zmiana brzmienia art. 91 ust. 3 i dodanie ustępu 4:</p> <p>„3. Prezes UKE przeprowadza analizę projektu cennika usługi powszechnej, wzoru umowy o świadczenie usługi powszechnej, projektu regulaminu świadczenia tej usługi lub ich zmian.</p> <p>4. Jeżeli w wyniku analizy, o której mowa w ust. 3, Prezes UKE stwierdzi, że:</p> <p>1) cena usługi powszechnej nie spełnia warunków określonych w art. 90, lub</p> <p>2) postanowienia projektu cennika usługi powszechnej, wzoru umowy o świadczenie usługi powszechnej, projektu regulaminu świadczenia usługi powszechnej lub ich zmian są sprzeczne z przepisami prawa,</p> <p>może w terminie 30 dni od dnia przedłożenia projektu cennika, wzoru umowy, regulaminu lub ich zmian, zgłosić sprzeciw i może zobowiązać przedsiębiorcę wyznaczonego do przedstawienia w terminie 30 dni poprawionego projektu cennika, wzoru umów, regulaminu w części objętej sprzeciwem”.</p> <p>Obowiązujący przepis art. 91 ust. 3 stanowi o przeprowadzaniu przez Prezesa UKE analizy projektu cennika oraz o możliwości nałożenia obowiązków, o których mowa w art. 46 ust. 2 pkt 1 i 4 oraz ust. 3 pkt 1 i 2, jeżeli w wyniku przedmiotowej analizy Prezes UKE stwierdzi, że ceny usługi powszechnej nie spełniają warunków określonych w ust. 1, tj. nie uwzględniają możliwości ekonomicznych użytkowników końcowych lub nie odpowiadają ich potrzebom poprzez oferowanie różnych pakietów cenowych oraz sposobów korzystania z usług.</p> <p>W szczególności obecne brzmienie powyższego przepisu nie uwzględnia możliwości ustosunkowania się Prezesa UKE wobec projektu regulaminu świadczenia usługi powszechnej, wzoru umowy o świadczenie usług powszechnych, a także nie odnosi się do kwestii orientacji kosztowej usługi powszechnej.</p> <p>W zakresie regulacji cenników, regulaminów i umów dotyczących usługi powszechnej należy zachować dotychczasowe rozwiązanie, tj. ich zatwierdzanie przez Prezesa UKE. Należy podkreślić, że m.in. ten sposób regulacji ustawodawca przyjął do regulacji cenników i regulaminów przedsiębiorcy o znaczącej pozycji na rynku detalicznym.</p> <p>W związku z powyższym proponujemy brzmienie art. 91 ust. 3 jak wyżej.</p> <p>Dodanie ust. 5 i 6 art. 91 w następującym brzmieniu:</p> <p>„5. Prezes UKE może zażądać od przedsiębiorcy wyznaczonego przedłożenia dodatkowych dokumentów lub udzielenia dodatkowych informacji. Do tego czasu termin, o którym mowa w ust. 4, ulega zawieszeniu.</p> <p>„6. Cennik usługi powszechnej, wzór umowy o świadczenie usługi powszechnej oraz regulamin świadczenia tej usługi lub ich zmiany, objęte sprzeciwem Prezesa UKE, nie wchodzi w życie.”</p> <p>Powyższe przepisy obowiązują przy regulacji cenników przedsiębiorców o znaczącej pozycji rynkowej na rynkach detalicznych (art. 48 ust. 3 i 4 ustawy) i zasadne jest ich wprowadzenie przy regulacji cenników, umów i regulaminów usługi powszechnej.</p>
0.	Art. 92	UKE	W ust. 1 i 2 należy dopisać wzory umów o świadczenie usługi powszechnej. Powyższe jest konsekwencją proponowanego w art. 91 objęcia regulacją wzorów umów o świadczenie usługi powszechnej.
0.	Art. 93 ust. 3	UOKiK	Należy doprecyzować sformułowanie „określona kategoria numeracji lub usług”. Stosowna regulacja może zostać umieszczona w słowniku pojęć.
0.	Art. 93	UOKiK	Przepis art. 93 ust. 5 ustawy zakłada dostarczanie przez przedsiębiorcę wyznaczonego na żądanie abonenta bezpłatnego, szczegółowego wykazu wykonanych usług telekomunikacyjnych. Przepis ten pozostaje w zgodzie z prawem wspólnotowym. Tym niemniej, istnieje problem zapewnienia abonentom bezpłatnego

	ust. 5 w zw. z art. 221 ust. 4 i 5 oraz art. 223		<p>dostarczania szczegółowych wykazów wykonanych usług telekomunikacyjnych do czasu wskazania przedsiębiorców wyznaczonych. W sprzeczności z prawem wspólnotowym pozostaje bowiem rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 22 stycznia 2004 r. w sprawie katalogu usług powszechnych oraz szczególnych wymagań dotyczących świadczenia usług powszechnych (Dz. U. nr 16, póź. 158). Rozporządzenie to pozostaje w mocy na podstawie art. 221 ustawy i przyznaje prawo dostawcy usług do ustalenia wynagrodzenia za szczegółowy wykaz wykonanych usług telekomunikacyjnych. Ministerstwo Infrastruktury w stanowisku z dnia 28 września 2004 r. stwierdziło, że przepisy rozporządzenia — pozostając w sprzeczności z przepisami wyższego rzędu, tj. przepisem art. 93 ust. 5 ustawy — zgodnie z ogólnymi zasadami derogacyjnymi nie powinny być stosowane.</p> <p>Mimo powyższego, w naszej opinii konieczna jest zmiana omawianego przepisu rozporządzenia. Należy zauważyć, że przepis art. 93 ust. 5 ustawy odnosi się do przedsiębiorcy wyznaczonego, natomiast Telekomunikacja Polska S.A. nie jest przedsiębiorcą wyznaczonym, ale wykonuje swoje obowiązki w zakresie świadczenia usług powszechnych na podstawie art. 221 ust. 4 i 5 ustawy. Dyspozycja przepisu art. 93 ust. 5 ustawy oraz dyspozycja przepisów art. 221 ust. 4 i 5 ustawy, odnoszą się zatem do różnych stanów faktycznych, tzn. po wyłonieniu przedsiębiorcy wyznaczonego oraz przed wyłonieniem przedsiębiorcy wyznaczonego.</p> <p>Istniejące trudności interpretacyjne powstały z powodu braku w przepisach przejściowych nowego Prawa telekomunikacyjnego tzw. klauzuli niesprzeczności, o której mowa w § 33 ust. 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z 20 czerwca 2002 r. w sprawie zasad techniki prawodawczej (Dz. U. Nr 100, póź. 908). Zgodnie z tą klauzulą akt wykonawczy wydany na podstawie uchylanego albo zmienianego przepisu upoważniającego można wyjątkowo zachować czasowo w mocy tylko wtedy, gdy akt ten nie jest niezgodny z nową albo znowelizowaną ustawą. W rezultacie braku klauzuli niesprzeczności w przepisie zachowującym w mocy akty wykonawcze, utrzymane w mocy mogą zostać te akty wykonawcze, które stały się sprzeczne z nową ustawą. Z uwagi jednak na treść art. 223 ustawy nie można przyjąć, że nie będą miały zastosowania te przepisy rozporządzenia, które pozostają w sprzeczności z ustawą i że zgodnie z powszechnie przyjętymi regułami kolizyjnymi dotychczasowe normy przestają obowiązywać z momentem wejścia w życie norm odmiennie regulujących ten sam przedmiot. Powoływanie się na reguły kolizyjne, jako decydujące w kwestii obowiązywania aktu wykonawczego, nie jest bowiem uzasadnione w przypadku istnienia wyraźnej regulacji ustawowej, jak ma miejsce na gruncie Prawa telekomunikacyjnego. Przepis zachowujący w mocy akty wykonawcze zawarty w ustawie zawiera bowiem normy hierarchicznie nadrzędne nad normą zawartą w rozporządzeniu. Jeśli przepis ustawy nie mówi, że zachowują moc tylko te akty wykonawcze, które nie są niezgodne z nową ustawą, nie można przyjąć, że pozostałe akty wykonawcze utraciły moc z dniem wejścia w życie nowej ustawy. Na gruncie § 33 ust. 2 rozporządzenia w sprawie zasad techniki prawodawczej nie można również przyjąć, że zachowuje się czasowo w mocy tylko niektóre przepisy aktu wykonawczego wydanego na podstawie uchylanego albo zmienianego przepisu upoważniającego. Taka interpretacja byłaby bowiem sprzeczna z treścią powołanego § 33 ust. 2.</p> <p>Przepisy art. 221 ust. 5 w zw. z art. 223 ustawy, stwarzają możliwość, by do czasu wyłonienia przedsiębiorców telekomunikacyjnych wyznaczonych do świadczenia usługi powszechnej, przedsiębiorcy telekomunikacyjni wykonywali obowiązki wymienione w tych przepisach, stosując akty wykonawcze wydane na podstawie poprzedniego Prawa telekomunikacyjnego dłużej niż przez okres 12 miesięcy wskazany w art. 223 ustawy. Podstawę do takiego wniosku stwarza fakt, że przepis art. 221 ust. 5 można uznać za <i>lex specialis</i> w stosunku do art. 223 ustawy.</p> <p>Podsumowując, skutkiem powołanych regulacji jest możliwość stosowania przepisów rozporządzenia z 22 stycznia 2004 r. do czasu przeprowadzenia analiz rynkowych, nawet jeśli okres ten przekroczy 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy z dnia 16 lipca 2004 r.</p> <p>Konieczne jest zatem dokonanie zmiany omawianego rozporządzenia w celu zapewnienia realizacji przepisu art. 93 ust. 5 ustawy.</p>
0.	Art. 94	UKE	Uchylenie w związku z propozycją do art. 6 PT.
0.	Art. 95 ust. 2	UKE	<p>- zmiana brzmienia art. 95 ust. 2: „2. Dopłatę ustala Prezes UKE w wysokości sumy kosztu netto świadczonych przez przedsiębiorcę wyznaczonego usług wchodzących w skład usługi powszechnej. Koszt netto świadczenia usług wchodzących w skład usługi powszechnej dotyczy tylko kosztów, których przedsiębiorca wyznaczony nie poniósłby, gdyby nie miał obowiązku świadczenia usług wchodzących w skład usługi powszechnej”.</p> <p>Aktualne brzmienie tego przepisu stanowi, że dopłatę wypłaca się w wysokości kosztu netto świadczenia poszczególnych usług wchodzących w skład usługi powszechnej, podczas gdy dopłata powinna być ustalana na podstawie sumy kosztów netto świadczonych przez przedsiębiorcę wyznaczonego usług wchodzących w skład usługi powszechnej. Jedne usługi mogą być bowiem świadczone ze stratą, inne nie. Powyższe ma zatem wpływ na wysokość dopłaty. Zgodnie z przepisami Dyrektywy o usłudze powszechnej (Załącznik IV części A przedostatnie zdanie) cały koszt netto obowiązkowego świadczenia usługi powszechnej winien być ustanowiony jako suma kosztów netto wynikających z poszczególnych składników obowiązku świadczenia usługi powszechnej.</p> <p>Uzasadnienie:</p>

			Niezbędny przepis przejściowy uwzględniający rozporządzenie wydane do art. 95 ust. 4 PT
0.	Art. 95 ust. 4	UKE	ART. 95 ust. 4 PT Po zapisie „w tym zakresie przepisami Unii Europejskiej” należy dodać „oraz praktyką państw członkowskich Unii Europejskiej.” Zmiana stanowi wskazanie na główne źródło informacji, w oparciu o które obecnie tworzona jest metodologia kalkulacji kosztu netto świadczenia usługi powszechnej. Metodologia i sposób weryfikacji wynikają wprost z rozwiązań zastosowanych przez kraje członkowskie.
0.	Art. 96 ust. 3	UKE	Art. 96 ust. 3 Pt Proponuje się wprowadzić zmianę w zakresie terminu, w którym Prezes Urzędu obowiązany jest do weryfikacji kosztu netto, z terminu 60 dni na 6 miesięcy. Zmiana powodowana jest tym, iż weryfikacja kosztu netto jest bardzo skomplikowanym i czasochłonnym procesem. Prezes Urzędu w celu weryfikacji kosztu netto powołuje podmiot uprawniony do badania sprawozdań finansowych. Jedynie czynności wykonywane przez ww. podmiot należy szacować, iż wymagają co najmniej okresu 3 miesięcznego.
0.	Art. 98	UKE	Zmiana art. 98 ust. 2 w brzmieniu: „3. Prezes UKE ustala jednolity wskaźnik procentowego udziału w pokryciu dopłaty, biorąc pod uwagę wysokość dopłaty, która podlega pokryciu. Wysokość dopłaty nie może przekroczyć 1% rocznych przychodów przedsiębiorcy telekomunikacyjnego w danym roku kalendarzowym uzyskanych z tytułu prowadzenia działalności telekomunikacyjnej.” W art. 98 ust. 2 ustawodawca wskazał dwie kategorie przychodów tj.: - przychody przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, - przychody z tytułu prowadzenia działalności telekomunikacyjnej, przy czym wysokość dopłaty nie może być wyższa niż 1% przychodów a ustalana jest na podstawie przychodów z tytułu działalności telekomunikacyjnej. Przyjęte rozwiązanie jest jednak niekorzystne dla przedsiębiorców telekomunikacyjnych obowiązanych do pokrycia dopłaty. Wynika to z faktu, iż samo obowiązywanie przedmiotowych przepisów powoduje określone konsekwencje mające przełożenie na bilans przedsiębiorcy telekomunikacyjnego tj. każdy przedsiębiorca telekomunikacyjny, którego przychód z działalności telekomunikacyjnej przekroczył 4 miliony złotych musi tworzyć rezerwę na zobowiązania, której podstawą będzie przychód, a nie przychód z tytułu prowadzenia działalności telekomunikacyjnej. Uzasadnienie: Niezbędny przepis przejściowy jeżeli nastąpiło „ustalenie należnej opłaty (...)” [ust. 1 art. 98]
0.	Art. 100	MSWiA	proponuję art. 100 nadać następujące brzmienie: „Art. 100.1. Wydatki jednostek uprawnionych, bezpośrednio związane ze świadczeniem usługi przyłączenia do sieci w celu zapewnienia korzystania z usługi szerokopasmowego dostępu do internetu przez te jednostki, są finansowane z budżetu państwa. 2.. Środki finansowe przeznaczone na pokrycie wydatków, o których mowa w ust. 1, przekazuje się: 1) w odniesieniu do szkół, placówek i bibliotek publicznych, o których mowa w art. 81 ust. 5 pkt 1-6 jednostkom samorządu terytorialnego w formie dotacji celowej, zgodnie z rozporządzeniem, o którym mowa w ust. 3; 2) w odniesieniu do szkół, placówek i bibliotek publicznych prowadzonych przez właściwych ministrów poprzez zwiększenie planu wydatków w budżetach tych ministrów; 3) w odniesieniu do szkół wyższych poprzez zwiększenie planu wydatków ministrów właściwych nadzorujących szkoły wyższe. 3.. Minister właściwy do spraw informatyzacji określi, w drodze rozporządzenia: 1) rodzaje wydatków bezpośrednio związanych ze świadczeniem usługi przyłączenia do sieci, o której mowa w ust. 1, oraz sposób ich określenia i dokumentowania; 2) warunki udzielania oraz sposób podziału, przekazywania i wykorzystania dotacji celowej przeznaczonej dla jednostek uprawnionych, o których mowa w ust. 2 pkt 1, a także sposób i zakres przekazywania informacji o wykorzystaniu tej dotacji - mając na względzie potrzebę upowszechniania edukacji w zakresie usług społeczeństwa informacyjnego oraz wyrównywania szans edukacyjnych. Obecne brzmienie ust. 3 art. 100 ustawy - Prawo telekomunikacyjne okazało się nieprecyzyjne, co prowadzi do wątpliwości interpretacyjnych dotyczących zakresu stosowania rozporządzenia. Wątpliwości - wbrew intencjom projektodawcy - związane są z brzmieniem pojęcia „ zakres wydatków związanych ze świadczeniem usługi przyłączenia do sieci w celu zapewnienia korzystania z usługi szerokopasmowego dostępu do Internetu” prowadziły do błędnych interpretacji przez uprawnione jednostki kategorii kwalifikowania wydatków związanych ze świadczeniem usługi przyłączenia do sieci. Nieczytelny jest także

			sposób określania i dokumentowania wspomnianych wydatków. Sytuacja ta prowadziła do wypełniania wniosków w sposób nieprawidłowy, co skutkowało ich oddalaniem.;
0.	Art. 100	MENIS	Z przedmiotowej ustawy nie wynika, kto jest uprawniony do określania (i jakim aktem) warunków udzielania oraz sposobu przekazywania i wykorzystywania środków związanych ze świadczeniem usługi przyłączenia do sieci w celu zapewnienia korzystania z usługi szerokopasmowego dostępu do Internetu przez jednostki uprawnione, o których mowa w art. 100 ust. 2 pkt 2 i 3, tj.: - szkoły, placówki i biblioteki publiczne prowadzone przez właściwych ministrów ; - szkoły wyższe nadzorowane przez właściwych ministrów. Rozporządzenie Ministra Nauki i Informatyzacji z dnia 18 marca 2005r. w sprawie warunków udzielania oraz sposobu przekazywania i wykorzystywania dotacji przeznaczonej dla jednostek uprawnionych (Dz. U. Nr 46, poz. 439), zawiera tylko regulacje odnoszące się do szkół, placówek i bibliotek publicznych, o których mowa w art. 81 ust. 5 pkt 1-6 ustawy. - proponuję także rozważenie doprecyzowania katalogu szkół i placówek będących „jednostkami uprawnionymi” w rozumieniu ustawy z dnia 16 lipca 2004r.- Prawo telekomunikacyjne stosownie do regulacji zawartych w art. 2 ustawy z dnia 7 września 1991r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.).
0.	Art. 100 ust. 2 pkt 1	MPPS	W art. 100 ust. 2 w pkt 1 proponuje się dodać wyrazy „placówek opiekuńczo-wychowawczych oraz ośrodków adopcyjno-opiekuńczych”. Wymienione wyżej placówki i ośrodki są jednostkami organizacyjnymi pomocy społecznej, działającymi na podstawie ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz.U. Nr 64, póź. 593, z późn. zm.). Niektóre spośród tych jednostek (publiczne) prowadzone są bezpośrednio przez jednostki samorządu terytorialnego, innym (niepublicznym) samorząd zleca prowadzenie placówek opiekuńczo-wychowawczych oraz ośrodków adopcyjno-opiekuńczych na podstawie art. 25 i 25a ustawy o pomocy społecznej. Proponowany przepis nie obejmuje niepublicznych placówek opiekuńczo-wychowawczych, które nie są prowadzone na zlecenie, gdyż w tym przypadku nie ma uzasadnienia do finansowania dostępu do internetu z budżetu państwa. Propozycja rozszerzenia usługi szerokopasmowego dostępu do internetu na placówki opiekuńczo-wychowawcze oraz ośrodki adopcyjno-opiekuńcze wiąże się z funkcją, jaką te podmioty spełniają w wychowaniu i opiece nad dziećmi pozbawionymi częściowo lub całkowicie opieki rodzicielskiej. Ustawa o pomocy społecznej zalicza prowadzenie placówek opiekuńczo-wychowawczych wsparcia dziennego do zadań gminy, prowadzenie ośrodków adopcyjno-opiekuńczych, placówek opiekuńczo-wychowawczych (całodobowych i wsparcia dziennego o zasięgu ponadgminnym) do zadań powiatu, zaś prowadzenie placówek regionalnych do zadań samorządu województwa. Państwo w organizowaniu systemu opieki nad dziećmi placówki powinno mieć na względzie podmiotowość dziecka i jego prawa, w tym prawo dziecka do kształcenia, rozwoju uzdolnień, zainteresowań i indywidualności oraz zabawy i wypoczynku, a także dostępu do informacji (art. 70 ust. 7 ustawy o pomocy społecznej). Zgodnie z § 24 rozporządzenia Ministra Polityki Społecznej z dnia 14 lutego 2005 r. w sprawie placówek opiekuńczo-wychowawczych (Dz.U. Nr 37, póź. 331) dzieciom w placówce opiekuńczo-wychowawczej zapewnia się: - dostęp do zajęć wychowawczych, kompensacyjnych, terapeutycznych i rewalidacyjnych, pomoc w nauce, w szczególności przy odrabianiu zadań domowych oraz w miarę potrzeby przez udział w zajęciach wyrównawczych, uczestnictwo, w miarę możliwości, w zajęciach pozalekcyjnych i rekreacyjno-sportowych. W świetle powyższego uzasadnione jest finansowanie z budżetu państwa dostępu placówek opiekuńczo-wychowawczych i ośrodków adopcyjno-opiekuńczych do usługi wskazanej w art. 81 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r.- Prawo telekomunikacyjne. Zasadność takiego rozwiązania potwierdza fakt, iż obecnie dostęp taki mają placówki dla dzieci i młodzieży działające na podstawie ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, póź. 2572, z późn. zm.);
0.	Art. 101 ust. 5	UKE	Nowe brzmienie art. 101 ust. 5: „W przypadku sporu, co do wysokości należności, odłączenie ani wszczęcie procedury windykacyjnej nie może nastąpić do czasu rozstrzygnięcia sporu, o którym mowa w art. 110 ust. 3, pod warunkiem zapłaty bezspornych należności bieżących.”
0.	Art. 101 ust. 3	UOKiK	Wątpliwości interpretacyjne wzbudza zwrot „utrzymując świadczenie usług niepowiększających zadłużenia abonenta”, a mianowicie określenie zakresu usług, jakich ciągłość świadczenia powinien zachować przedsiębiorca wyznaczony, mimo ograniczenia abonentowi świadczenia usług telekomunikacyjnych z uwagi na zaległości w regulowaniu faktur. Problem dotyczy w szczególności usług realizowanych przez alternatywnych operatorów telekomunikacyjnych na skutek złożenia przez abonenta zlecenia preselekcji. Istniejąca na rynku usług telekomunikacyjnych praktyka (w tym działania Telekomunikacji Polskiej S.A.) polega bowiem na ograniczaniu abonentom świadczenia wszystkich usług niepowiększających zadłużenia, czyli także usług realizowanych abonentom przez

			operatorów alternatywnych w ramach zawartych umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych na zasadach preselekcji. W naszej ocenie, konieczna jest zmiana przedmiotowego przepisu poprzez wskazanie, że uprawnienie przedsiębiorcy wyznaczonego dotyczy tylko ograniczenia usług świadczonych bądź wykonywanych przez niego samego, a nie usług realizowanych na rzecz abonenta przez inne podmioty. Zatem, przedsiębiorca wyznaczony, w sytuacji pozostawania przez abonenta w opóźnieniu z płatnością należności za wykonywane przez niego usługi telekomunikacyjne i dokonując ograniczenia w świadczeniu usług, powinien umożliwiać realizację połączeń realizowanych przez inne podmioty na zasadach określonych w umowach zawartych pomiędzy tymi podmiotami, a abonentem. Świadczenie tych usług nie powoduje bowiem zwiększania zadłużenia w stosunku do przedsiębiorcy wyznaczonego. Zmieniony przepis mógłby nosić brzmienie: „utrzymując świadczenie usług niepowiększających Zadłużenia abonenta w stosunku do przedsiębiorcy wyznaczonego” lub dodanie „Wykonanie uprawnienia przez przedsiębiorcę wyznaczonego nie narusza praw abonenta określonych w przepisie art. 72.”.
0.	Art. 101 ust. 5	UOKiK	Nie jest jasne, czy przepis ten dotyczy sporu dotyczącego świadczenia usług powszechnych przez przedsiębiorcę wyznaczonego, czy też sporu dotyczącego świadczenia jakichkolwiek usług telekomunikacyjnych przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Problemy z interpretacją stwarza zwrot „odłączenie”, którym nie posługują się ust. 1-4 omawianego przepisu. Zwrot „odłączenie” powinien zostać zastąpiony zwrotem „ograniczenie lub zawieszenie świadczenia usług telekomunikacyjnych lub rozwiązywanie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych”. Uniemożliwi to stosowanie na rynku usług telekomunikacyjnych praktyk polegających na rozumieniu zwrotu „odłączenie” jako „rozwiązanie umowy”, a w konsekwencji ograniczanie lub zawieszanie abonentom świadczenia usług telekomunikacyjnych w czasie rozstrzygania sporów. Ponadto, niejasne jest pojęcie „rozstrzygnięcie sporu”, tj. czy pojęcie to obejmuje tylko i wyłącznie postępowanie reklamacyjne, mediacyjne oraz przed sądem polubownym działającym przy Prezesie UKE, czy też rozciąga się także na postępowanie przed sądem powszechnym, którego przedmiotem może być ustalenie istnienia/nieistnienia obowiązku abonenta zapłaty na rzecz przedsiębiorcy telekomunikacyjnego określonego świadczenia.
0.	Art. 103	UKE	Nowe brzmienie art. 103 powinno zapewnić stosowanie tych samych pojęć, co w art. 81 ust. 3, pełną implementację art. 5 i 25 Dyrektywy o usłudze powszechnej. Z artykułu tego należy wykreślić ponadto sposób wyznaczenia przedsiębiorcy do świadczenia przedmiotowych usług (art. 103 ust. 1), gdyż wystarczającą regulacją w tym zakresie są przepisy art. 82 i 83, oraz odpowiednio dostosować ust. 2 – tj. „Prezes UKE, w drodze decyzji, określa szczegółowe warunki świadczenia usługi ogólnokrajowego spisu numerów i ogólnokrajowego biura numerów (...)”.
0.	Art. 104-108	UOKiK	Przepisy tego rozdziału powinny ulec gruntownej zmianie w taki sposób, aby odpowiedzialność z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania była jednolita niezależnie od tego jaki status ma przedsiębiorca wykonujący usługi. Innymi słowy abonentom powinny zostać zapewnione takie same uprawnienia bez względu na to, czy są klientami operatora wyznaczonego, czy innych przedsiębiorców telekomunikacyjnych. W obecnym stanie prawnym możemy mówić o jawnej nierówności podmiotów, którym świadczone są praktycznie takie same usługi. Różnica wynikająca nie ze specyfiki usługi lecz statusu przedsiębiorcy nie znajduje żadnego uzasadnienia. Oznacza to, że abonenci operatora, który nie jest operatorem wyznaczonym będą dochodzić odszkodowania na podstawie przepisów kodeksu cywilnego w każdej sytuacji, nawet gdy świadczone przez nich usługi są w praktyce usługami powszechnymi, a mówiąc precyzyjnie odpowiadają kryteriom przedmiotowym usługi powszechnej, nie będą usługą powszechną w świetle prawa tylko ze względu na zawarte w art. 81 ust. 2 kryterium podmiotowe. Abonenci operatora wyznaczonego z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania dokładnie takich samych usług mają natomiast zupełnie inne uprawnienia przyznane w prawie telekomunikacyjnym. W pierwszym wypadku, warunkiem dochodzenia odpowiedzialności jest wykazanie trzech przesłanek — wystąpienia szkody w znaczeniu majątkowym; szkoda musi być wynikiem niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania; między niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania musi istnieć związek przyczynowy. Ponadto, niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania musi być następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiada. Abonent operatora wyznaczonego żadnej z tych przesłanek udowodnić nie musi i w tym sensie jego pozycja została uprzywilejowana. Z drugiej strony, żądania abonenta operatora wyznaczonego zostały wyraźnie wskazane, co oznacza, że nawet w przypadku poniesienia szkody znacznie przekraczającej wartości wskazane w prawie telekomunikacyjnym nie ma możliwości uzyskania z tego tytułu odszkodowania. W tym sensie jego pozycja jest zdecydowanie słabsza. Należy bardzo wyraźnie podkreślić, że różnice pomiędzy uprawnieniami abonentów operatora wyznaczonego i abonentów innych przedsiębiorców telekomunikacyjnych nie dotyczą jedynie wysokości ewentualnego świadczenia odszkodowawczego. Różnica dotyczy także terminu przedawnienia roszczeń. Abonenci operatora wyznaczonego mogą dochodzić roszczeń prze upływem 12 miesięcy od końca okresu rozliczeniowego, w którym zakończyła się przerwa w świadczeniu usługi lub od dnia, w którym usługa została nienależycie wykonana lub miała być wykonana (art. 108 ust. 1 prawa telekomunikacyjnego). Abonenci innych przedsiębiorców telekomunikacyjnych mogą dochodzić roszczeń odszkodowawczych w dowolnym terminie. Jediną przeszkodą może być podniesiony przez przedsiębiorcę zarzut przedawnienia roszczeń, zgodnie z przepisami kodeksu cywilnego. Nie zmienia tego par. 6 rozporządzenia Ministra

			<p>Infrastruktury z dnia 1.10.2004 r. w sprawie trybu postępowania reklamacyjnego oraz warunków, jakom powinna odpowiadać reklamacja usługi telekomunikacyjnej (Dz. U. Nr 226, póź. 2291). Przepis ten mówi jedynie o terminie na złożenie reklamacji oraz skutkach uchybienia w tym zakresie. Nie wyłącza jednak dochodzenia roszczeń w trybie innym niż reklamacja.</p> <p>Wskazując na ww. rozporządzenie, warto podnieść uwagę dotyczącą tego aktu prawnego. W naszej ocenie nie ma potrzeby zobowiązania przedsiębiorców telekomunikacyjnych do doręczania reklamującemu odpowiedzi na reklamację w formie przesyłki poleconej (par. 7 ust. 3 pkt 2).</p> <p>Uchylenie tego przepisu nie wpłynie na zakres ochrony konsumentów. Zgodnie z przepisami kodeksu cywilnego ciężar dowodu w zakresie poinformowania o odmowie uznania reklamacji spoczywa na przedsiębiorcy. Z uwagi na domniemanie zawarte w art. 106 ust. 2 prawa telekomunikacyjnego, przedsiębiorca powinien być wystarczająco zmotywowany do wysłania korespondencji w taki sposób, aby mieć pewność jej doręczenia. Różnica pomiędzy uprawnieniami abonentów operatora wyznaczonego a uprawnieniami abonentów innych przedsiębiorców telekomunikacyjnych istnieje także w odniesieniu do zawieszenia przedawnienia roszczeń. Złożenie reklamacji przez abonentów innych niż abonenci operatora wyznaczonego nie powoduje zawieszenia przedawnienia roszczeń. Ustawa Prawo telekomunikacyjne powinna określać obowiązki z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania usług telekomunikacyjnych, jednak obowiązki te powinny zostać określone w taki sam sposób dla wszystkich przedsiębiorców telekomunikacyjnych, niezależnie od ich statusu. Ponadto, przepisy te nie powinny uniemożliwiać dochodzenia roszczeń na zasadach ogólnych zawartych w kodeksie cywilnym.</p>
0.	Art. 105 ust. 2	MS	Niezasadne jest ograniczenie przewidziane w art. 105 ust. 2 pozbawiające abonenta odszkodowania za czas przerwy w świadczeniu usług – proponuję zatem, aby określić zryczałtowaną kwotę odszkodowania również za czas przerw krótszy niż 36 godzin.
0.	Art. 106 ust. 2	UOKiK	Wątpliwości wzbudza zwrot „nie zostanie rozpatrzone w terminie”. Do spełnienia wymogu rozpatrzenia reklamacji usługi telekomunikacyjnej konieczne powinno być wysłanie przez dostawcę usług telekomunikacyjnych odpowiedzi na reklamację przed upływem wskazanego terminu. Przepis powinien zawierać zatem doprecyzowanie, iż do zachowania terminu wskazanego w przepisie konieczne jest wysłanie przez dostawcę publicznie dostępnych usług telekomunikacyjny odpowiedzi na reklamację przed jego upływem.
0.	Art. 107 ust. 1	UKE	Nadaje się nowe brzmienie: „1. Prawo dochodzenia w postępowaniu sądowym lub przed stałym polubownym sądem konsumenckim, roszczeń określonych w ustawie, wynikających ze stosunków z przedsiębiorcami wyznaczonymi, przysługuje użytkownikowi końcowemu po wyczerpaniu drogi postępowania reklamacyjnego.
0.	Art. 110	UKE	Zmiana art. 110 ust. 1 zdanie drugie w brzmieniu: „Koszty administracyjne funkcjonowania sądów polubownych oraz koszty funkcjonowania organów tych sądów pokrywa Prezes UKE.” Dodać ust. 6 w art. 110 w brzmieniu: „6. Prezes UKE ustala w drodze decyzji wysokość miesięcznego wynagrodzenia dla przewodniczącego stałego polubownego sądu konsumenckiego przy Prezesie UKE.” Dodać art. 106 ust 7: „ 7. W przypadku sporów, o których mowa w ust. 3, pomiędzy stronami przebywającymi na terenie różnych Państw Członkowskich UE, Przewodniczący Stałego Polubownego Sądu Konsumenckiego podejmuje czynności jurysdykcyjne i administracyjne, w celu rozwiązania sporu, w uzgodnieniu z organami regulacyjnymi tych Krajów Członkowskich.” W obecnym brzmieniu ustawy, można spotkać się z zarzutem niepełnej implementacji art. 34 dyr. O usłudze powszechnej, z powodu braku nakazu koordynacji działań organów chroniących Konsumentów. Jednocześnie zwracam uwagę, iż w preambule dyrektywy jest mowa, iż ADR dotyczy nie tylko Konsumentów, ale w szczególności małych i średnich przedsiębiorstw – art. 49 Preambuły.
0.	Art. 110 ust. 4	MS	Należy zauważyć, że rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z 21 grudnia 2004 r. w sprawie określenia regulaminu organizacji i działania stałych polubownych sądów konsumenckich przy Prezesie Urzędu Regulacji Telekomunikacji i Poczty (Dz. U. Nr 281, póź. 2794) zrealizowana została ustawowa delegacja zawarta w art. 110 ust. 4 ustawy. Ustawą z dnia 29 grudnia 2005 r. o przekształceniach i zmianach w podziale zadań i kompetencji organów państwowych właściwych w sprawach łączności, radiofonii i telewizji (Dz. U. Nr 267, póź. 2258) zniesiony został centralny organ administracji rządowej - Prezes Urzędu Regulacji Telekomunikacji i Poczty, a utworzony został centralny organ administracji rządowej - Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej. W konsekwencji powyższego, art. 13 pkt 2 przywołanej ustawy, dokonano zmiany art. 110 ust. 4 Prawa telekomunikacyjnego poprzez zmianę użytego w tym przepisie określenia „Prezesa URTiP” na określenie „Prezesa UKE”. W związku z powyższym - jakkolwiek art. 23 ustawy z dnia 29 grudnia 2005 r.

			utrzymuje w mocy dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie ustawy - Prawo telekomunikacyjne do czasu wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych, nie dłużej jednak niż przez okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy - zachodzi potrzeba dokonania przez Ministra Sprawiedliwości nowelizacji rozporządzenia w sprawie określenia regulaminu organizacji i działania stałych polubownych sądów konsumenckich przy Prezesie Urzędu Regulacji Telekomunikacji i Poczty.
0.	Art. 111 ust. 2 pkt 2	MON	Zasadnicze wątpliwości interpretacyjne budzącą zagadnienia dotyczące użytkowania widma częstotliwości radiowych. Na podstawie art. 111 ust. 2 pkt 2, częstotliwości mogą, być użytkowane jako: cywilne, rządowe oraz cywilno - rządowe. Przepisy ustawy nie precyzują jednak ani zasad ich kwalifikowania do wyżej wspomnianych kategorii, ani też nie zawierają definicji legalnej pojęć „użytkowanie częstotliwości jako cywilne”, „użytkowanie częstotliwości jako rządowe” oraz „użytkowanie częstotliwości jako cywilno – rządowe”.
0.	Art. 114	UKE	Po art. 114 dodać art. 114 a (albo po art. 115 dodać art. 115 a): „Art. 114 a. 1. Nie dokonuje się rezerwacji częstotliwości dla podmiotu, który prowadzi działalność polegającą na: 1) prowadzeniu badań technicznych i eksperymentów związanych z wprowadzaniem nowych technologii; 2) zapewnieniu okazjonalnego przekazu informacji. 2. Prezes UKE na wniosek podmiotu, o którym mowa w ust. 1, w drodze decyzji dopuszcza czasowe wykorzystywanie częstotliwości przeznaczonych do rozpowszechniania programów radiofonicznych i telewizyjnych. 3. Decyzję, o której mowa w ust. 1, Prezes UKE wydaje w porozumieniu z Przewodniczącym KRRiT”. Uzasadnienie: Uzasadnienie do art. 114 a ust. 1 pkt 1: 1) stan zajętości widma powoduje konieczność weryfikacji wyników komputerowych analiz propagacyjno-sieciowych celem uniknięcia problemów zakłóceń stacji nadawczych. Jedyną metodą skutecznej weryfikacji jest przeprowadzenie badań technicznych połączonych z pomiarami jakości odbioru. Obowiązujące przepisy Pt nie dają takich kompetencji ani Prezesowi URTiP, ani Przewodniczącemu KRRiT; 2) wprowadzani nowych technologii emisji , w szczególności naziemnej radiofonii i telewizji cyfrowej wiąże się z koniecznością dokonywania badań i eksperymentów mających na celu wybór właściwych wariantów emisji, a także ocenę jakości odbioru dla poszczególnych wariantów. Ponadto emisje eksperymentalne pozwalają na oszacowanie skutków finansowych proponowanych rozwiązań. Obowiązujące Pt nie daje takich kompetencji ani Prezesowi URTiP, ani Przewodniczącemu KRRiT.
0.	Art. 114 ust. 2	UKE	Nowe brzmienie art. 114 ust. 2 pkt 2 „2).2) Przewodniczący KRRiT, w uzgodnieniu z Prezesem UKE – na cele rozpowszechniania i rozprowadzania programów radiofonicznych lub telewizyjnych; termin uzgodnienia nie może przekraczać 6 tygodni.”
0.	Art. 114 ust. 7 i 8 i art. 111 ust. 2	MON	Za niejasną i budzącą wątpliwości należy uznać treść art. 114 ust. 7 i 8, zgodnie z którą „w przypadku częstotliwości użytkowanych jako cywilno-rządowe Prezes URTiP dokonuje rezerwacji częstotliwości w uzgodnieniu z zainteresowanymi podmiotami, o których mowa w art. 4”, co nie ma zastosowania „do podmiotów, o których mowa w art. 4, dysponujących częstotliwościami przeznaczonymi w Krajowej Tablicy Przeznaczeń Częstotliwości dla użytkowania rządowego”. W omawianym zakresie można byłoby bowiem przyjąć, że Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej uzgadnia rezerwację częstotliwości, w zakresie uznanym za cywilno-rządowy, ze wszystkimi ośmioma podmiotami wymienionymi w art. 4, co dotyczyłoby również rezerwacji częstotliwości dla użytkowników wojskowych. Tymczasem Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej gospodaruje zasobami częstotliwości wykorzystywanymi jedynie przez służby cywilne, natomiast w odniesieniu do komórek i jednostek organizacyjnych podległych Ministrowi Obrony Narodowej lub przez niego nadzorowanych oraz jednostek sił zbrojnych państw obcych, przebywających czasowo na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, gospodarkę zasobami częstotliwości prowadzi samodzielnie Wojskowe B turo Zarządzania Częstotliwościami. Jedynie w odniesieniu do częstotliwości wspólnych, UKE i WBZC dokonują przydziałów częstotliwości po dokonaniu wzajemnych uzgodnień. Mając na uwadze powyższe okoliczności oraz zmierzając do uporządkowania przepisów omawianej ustawy, dotyczących wykorzystania widma częstotliwości radiowych, wzorem szeregu państw członkowskich Unii Europejskiej oraz uregulowań europejskich zawartych w Europejskiej Tablicy Przeznaczeń i Wykorzystania Częstotliwości CEPT (ECA), celowym byłoby w art. 111 ust. 2 wprowadzenie nowego podziału kategorii użytkowania częstotliwości na cywilne, wojskowe i wspólne. W omawianym zakresie przez użytkowanie wspólne należałoby rozumieć użytkowanie częstotliwości przez podmioty cywilne i podmioty wymienione w art. 4 pkt 2 - 8 ustawy, w stosunku do których, gospodarkę zasobami częstotliwości prowadzi UKE oraz przez podmioty wojskowe (w tym wojska obce przebywające na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej), w stosunku do których, gospodarkę zasobami częstotliwości prowadzi MON

			<p>(WBZC). Gospodarkę zasobami częstotliwości w zakresach przeznaczonych do użytkowania wyłącznie cywilnego prowadziłyby wyłącznie UKE} zaś w zakresach przeznaczonych do użytkowania wojskowego - WBZC, w oparciu o obowiązujące przepisy prawne dotyczące gospodarowania widmem radiowym. Jednocześnie w art. 114 proponuję nadać nowe brzmienie ust. 7 i 8 oraz dodać nowy ust. 9:</p> <p>„7. Przepisów dotyczących rezerwacji częstotliwości nie stosuje się do podmiotów, o których mowa w art. 4 pkt 1) i 1a).</p> <p>8. W przypadku częstotliwości użytkowanych jako wspólne:</p> <p>1) rezerwacji częstotliwości dla podmiotów, o których mowa w art. 4 pkt 2) do 8) oraz pozostałych podmiotów, nie wymienionych w art. 4, dokonuje Prezes UKE po uprzednim uzgodnieniu z jednostką organizacyjną podległą Ministrowi Obrony Narodowej, właściwą w sprawach zarządzania częstotliwościami;</p> <p>2) przydziałów częstotliwości dla podmiotów, o których mowa w art. 4, pkt 1) i 1a), dokonuje jednostka organizacyjna podległa Ministrowi Obrony Narodowej, właściwa w sprawach zarządzania częstotliwościami, po uprzednim uzgodnieniu z Prezesem UKE.</p> <p>9. W przypadku częstotliwości użytkowanych jako wojskowe, przydziałów częstotliwości dla podmiotów, o których mowa w art. 4, pkt 1) i 1a), dokonuje jednostka organizacyjna podległa Ministrowi Obrony Narodowej, właściwa w sprawach zarządzania częstotliwościami.”</p> <p>Należy przy tym podkreślić, że wprowadzenie proponowanych wy tej zmian będzie wymagać nowelizacji Krajowej Tablicy Przeznaczonych Częstotliwości. Zmiany te jednak nie wpłyną na dotychczasowe wykorzystanie widma częstotliwości przez poszczególnych użytkowników, ani nie spowodują skutków społecznych czy finansowych.</p>
0.	Art. 116	UOKiK	<p>W przepisach dotyczących rezerwacji częstotliwości należy precyzyjnie wskazać czy samo postępowanie przetargowe odbywa się na podstawie przepisów kpa, czy też jest spod tej regulacji wyłączone. W trakcie ostatnio rozstrzyganych przetargów /UMTS i GSM/ kwestia ta była przedmiotem ekspertyz prawnych, które przedstawiały diametralnie różne stanowisko w tej kwestii. Wydaje się, iż skoro dotychczasowa praktyka pokazuje, iż poruszane kwestie rodzą bardzo duże wątpliwości i mogą być przyczyną wzruszenia decyzji w sprawie rezerwacji, to należy wprowadzić jednoznaczne brzmienie przepisów, które taką możliwość wyeliminują. W przypadku decyzji w sprawie rezerwacji częstotliwości element pewności obrotu, jest szczególnie istotny, zatem Ustawodawca powinien stworzyć taki system prawny aby przepisy dotyczące tej kwestii były jasne i precyzyjne.</p>
0.	Art. 126	UKE	<p>W art. 126 jest mowa jedynie o prawie Prezesa do cofnięcia przydziału numeracji, gdy jest wykorzystywana (ta przydzielona) niezgodnie z przeznaczeniem. Zapisy nie mówią o sytuacji, gdy operator wykorzystuje numerację „obcą” lub w ogóle nieistniejącą. Również nie wspomniano o zakazie zmiany w sygnalizacji numeru abonenta wywołującego na inny.</p>
0.	Art. 140 ust. 4	MS	<p>Niezrozumiały jest zapis art. 140 ust. 4 zdanie trzecie: „Do Prezesa URTiP (obecnie Prezesa UKE) stosuje się przepisy kodeksu postępowania administracyjnego dotyczące prokuratora. , przy wcześniejszym zapisie, że: „Prezes URTiP (obecnie Prezes UKE) może występować w postępowaniu spornym na prawach strony”. Pozycję prokuratora w postępowaniu administracyjnym określa art. 188 kpa - służyć mu prawa strony. 3. Zgodnie z art. 190 ust. 3 Prawa telekomunikacyjnego Prezes UKE jest centralnym organem administracji rządowej. Wśród wymogów, jakie musi spełniać kandydat na Prezesa UKE, nie ma wymogu niekaralności, co jest nieprawidłowe z uwagi na wykonywanie przez podległy mu urząd obowiązków na rzecz obronności, bezpieczeństwa publicznego i porządku publicznego.</p>
0.	Art. 144	UKE	<p>Po art. 144 ust. 1 dodanie art. 144 ust. 1 a w brzmieniu: „1a. Nie wymaga pozwolenia używanie urządzeń radiowego stanowiącego urządzenie klasy 1.”</p>
0.	Art. 144 ust. 2 pkt 2)	UKE	<p>Zmiana art. 144 ust. 2 pkt 2) w brzmieniu: "2) używanego w służbie radiokomunikacyjnej amatorskiej, zgodnie z przepisami międzynarodowymi, o których mowa w art. 3 ust. 3 pkt 2, podczas pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nieprzekraczającego 90 dni;"</p>
0.	Art. 144 ust. 2 pkt 3 lit. c)	UKE	<p>Art. 144 ust. 2 pkt 3 lit. c) proponuje się uchylić, jako że Prawo telekomunikacyjne nie rozróżnia urządzeń na wymagające rezerwacji częstotliwości i niewymagające rezerwacji. Stąd interpretacja tego przepisu jest kłopotliwa bo nie wiadomo jakich urządzeń ten przepis dotyczy, a więc jest to przepis martwy.</p>
0.	Art. 148 ust. 1 pkt 3) lit. b)	UKE	<p>Art. 148 ust. 1 pkt 3) lit. b) – proponuje się uchylić, bowiem wystarczający jest przepis art. 149. ust. 1. Stanowiący, że obsługa urządzeń radiowego nadawczego lub nadawczo-odbiorczego, używanego w radiokomunikacji lotniczej, morskiej i żeglugi śródlądowej oraz w służbie radiokomunikacyjnej amatorskiej, wymaga posiadania świadectwa operatora urządzeń radiowych. Uzasadnienie: Wymóg przedstawienia świadectwa operatora urządzeń radiowych jest aktualny wówczas, gdy obsługa urządzeń radiowego wymaga posiadania takiego</p>

			świadczenia. Zakres tego obowiązku wynika z przepisów art. 149 PT.
0.	Art.154 ust.3	UKE	W obecnym brzmieniu przepis implementuje zapis decyzji Komisji 2000/299/WE z dnia 6 kwietnia 2000 r. jedynie w części dotyczącej braku ograniczeń przy wprowadzaniu ich do obrotu. Brak jest zapisu o braku ograniczeń przy wprowadzaniu urządzeń Klasy 1 do użytkowania. Wprawdzie część tych urządzeń da się zaklasyfikować do urządzeń, o których mowa w art.144 ustawy, jednak można wskazać kilka podklas Klasy 1, które tych wymogów nie spełniają: Konieczne jest zatem wprowadzenie przepisu, który jednoznacznie zwalniałby urządzenia Klasy 1 z jakichkolwiek ograniczeń przy wprowadzaniu do użytkowania. Propozycja DP: Nowe brzmienie art. 154 ust. 3 PT: „3. Telekomunikacyjne urządzenia końcowe i urządzenia radiowe, wobec których państwa członkowskie nie stosują ograniczeń w zakresie wprowadzania ich do obrotu i użytku, stanowią urządzenia klasy 1.”
0.	Dział VII (art. 159-175)	MSWiA	ze względu na przedmiot regulacji prawnej, sugeruję rozważenie zamieszczenia w dziale VII ustawy przepisów, które obecnie znajdują się w § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 września 2005 r. w sprawie wypełniania przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych zadań i obowiązków na rzecz obronności i bezpieczeństwa państwa oraz bezpieczeństwa i porządku publicznego (Dz.U. Nr 187, póź. 1568);
0.	Art. 165 ust. 1 i art. 179 ust. 3	MON	Art. 165 ust. 1 i art. 179 ust. 3 proponuję nadać następujące brzmienie:; „Art. 165. 1. Operator publicznej sieci telekomunikacyjnej, dostawca publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych lub podmiot świadczący usługę poczty elektronicznej, przetwarzający dane transmisyjne dotyczące abonentów i użytkowników końcowych jest obowiązany, z uwagi na realizację przez uprawnione organy zadań i obowiązków na rzecz obronności, bezpieczeństwa państwa oraz bezpieczeństwa i porządku publicznego, dane te przechowywać przez okres 24 miesięcy. Po upływie tego okresu, dane transmisyjne są usuwane lub anonimizowane przez operatora publicznej sieci telekomunikacyjnej, dostawcę publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych lub podmiot świadczący usługę poczty elektronicznej, którzy je przechowują.”,Art. 179. 3. Zadania i obowiązki, o których mowa w ust. 1, dotyczą zapewnienia na koszt przedsiębiorcy telekomunikacyjnego lub przedsiębiorcy świadczącego usługę poczty elektronicznej, a w szczególności: 1) technicznych i organizacyjnych warunków jednoczesnego i wzajemnie niezależnego: a) dostępu do wskazywanych treści przekazów telekomunikacyjnych i posiadanych przez przedsiębiorcę komunikacyjnego lub przedsiębiorcę świadczącego usługę poczty elektronicznej, danych, o których mowa w ust. 9, art. 159 ust. 1 i art. 161, danych związanych ze świadczoną usługą telekomunikacyjną lub usługą poczty elektronicznej, b) utrwalania treści i danych, o których mowa w lit. a przez uprawnione jednostki organizacyjne podległe Ministrowi Obrony Narodowej lub przez niego nadzorowane, uprawnione organy i jednostki organizacyjne nadzorowane lub podległe ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych, ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych oraz Szefowi Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Szefowi Agencji Wywiadu; 2) utrwalania treści i danych, o których mowa w pkt 1 lit. a, na rzecz sądu lub prokuratora.”. W uzasadnieniu powyższej propozycji pragnę podnieść, iż w toku prac nad ustawą -Prawo telekomunikacyjne poprawka wprowadzona przez Senat Rzeczypospolitej Polskiej, której głównym celem było potraktowanie usługi poczty elektronicznej w sposób, który z przyczyn określonych m.in. w art. 55, nie hamowałaby jej rozwoju, zaowocowała niezamierzonym skutkiem praktycznie uniemożliwiającym uprawnionym organom państwowym realizację ich ustawowych zadań z zakresu obronności, bezpieczeństwa państwa oraz bezpieczeństwa i porządku publicznego. Zaproponowane powyżej uzupełnienie brzmienia 165 ust. 1 i art. 179 ust. 3 ustawy, likwidując powyższy skutek, nakładałby na podmioty świadczące usługę poczty elektronicznej takie same zadania i obowiązki, jakie nakłada ustawa na operatora publicznej sieci telekomunikacyjnej, dostawcę publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych oraz przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Niezależnie od powyższego z uwagi na potrzeby obronności, bezpieczeństwa państwa oraz bezpieczeństwa i porządku publicznego celowym byłoby rozważenie możliwości wprowadzenia do ustawy przepisu eliminującego negatywne skutki anonimowości użytkowników końcowych, którzy nie są abonentami.
0.	Art 165 ust. 1	MS	Ministerstwo Sprawiedliwości wskazało w ubiegłym roku na potrzebę nowelizacji art 165 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego w przedmiocie wydłużenia 12-miesięcznego okresu przechowywania danych transmisyjnych dotyczących abonentów i użytkowników końcowych, które udostępniane są uprawnionym organom realizującym zadania i obowiązki na rzecz obronności, bezpieczeństwa państwa oraz bezpieczeństwa i porządku publicznego. W wyniku nowelizacji wymienionego przepisu ustawą z dnia 29 grudnia 2005 r. o zmianie ustawy - Prawo telekomunikacyjne oraz ustawy — Kodeks postępowania cywilnego, okres

			ten został przedłożony do 24 miesięcy. W dalszym ciągu jest on jednak niewystarczający dla realizacji celów postępowania przygotowawczego określonych w art. 297 kpk, a związanych z ustaleniem popełnienia przestępstwa i wykryciem jego sprawcy.
0.	Art. 165 ust. 1	MSWiA	poddają również pod rozagę kwestię ewentualnej nowelizacji art. 165 ust. 1, w którym to określono obowiązek przechowywania danych transmisyjnych dotyczących abonentów i użytkowników końcowych przez operatorów publicznej sieci telekomunikacyjnej przez okres 2 lat. W przypadku, gdyby na przeszkodzie nie stały rozwiązania prawne Unii Europejskiej w tym zakresie (aktualnie toczą się zaawansowane prace nad dyrektywą dotyczącą m.in. kwestii przechowywania danych) - zasadnym byłoby, aby okres przechowywania danych określić na 5 lat;
0.	Art. 165 ust. 1	ABW	Agencja, postuluje również maksymalnie możliwe wydłużenie przewidzianego w art. 165 ust. 1, okresu przechowywania danych transmisyjnych dotyczących abonentów i użytkowników końcowych, które mogą być udostępniane uprawnionym organom realizującym zadania i obowiązki na rzecz obronności, bezpieczeństwa państwa oraz bezpieczeństwa i porządku publicznego. Obowiązujący obecnie termin jest niewystarczający dla realizacji celów związanych z prowadzonym postępowaniem karnym oraz wykryciem sprawcy przestępstwa. Przechowywane dane transmisyjne niezwykle często stanowią jedyny dowód popełnienia przestępstwa lub stanowią ważny dowód posilkowy w sprawie.
0.	Art. 166	UOKiK	Przetwarzanie danych lokalizacyjnych dopuszczalne jest — zgodnie z tym przepisem — tylko na podstawie zgody osoby, której dane dotyczą i tylko po ich anonimizacji. Ponadto, dane lokalizacyjne mogą być przetwarzane wyłącznie dla celów niezbędnych do świadczenia usług o wartości wzbożonej. Taka redakcja przepisu sprawia, iż jest on niezgodny ze swoim odpowiednikiem w dyrektywie 2002/58/WE, tj. art. 9. Zgodnie z dyrektywą, dane lokalizacyjne mogą być przetwarzane na cele świadczenia usług o wartości wzbożonej wyłącznie za zgodą użytkownika, natomiast na inne cele — w przypadku ich anonimizacji. Tym samym rozwiązanie przyjęte w ustawie jest niezgodne ze wskazanym przepisem dyrektywy, gdyż ustawa w każdym przypadku przetwarzania danych lokalizacyjnych wymaga ich anonimizacji i zgody użytkownika jednocześnie. Ustawa dopuszcza przetwarzanie danych lokalizacyjnych wyłącznie w celu świadczenia usług o wartości wzbożonej, co oznacza, że dane e nie mogą być przetwarzane w innych celach, nawet bez zgody użytkownika. Tymczasem na podstawie dyrektywy 2002/58/WE, dane lokalizacyjne mogą być przetwarzane w dowolnym celu w razie ich anonimizacji, natomiast za zgodą użytkownika — w celu świadczenia usług p wartości wzbożonej.
0.	Art. 168 ust. 2	UKE	W art. 168 ust. 2 proponuje się wydłużenie okresu przechowywania danych o wykonanych usługach telekomunikacyjnych z 12 miesięcy na 36 miesięcy. Przechowywanie danych o wykonanych usługach telekomunikacyjnych umożliwia ustalenie należności za wykonanie tych usług oraz rozpatrzenie reklamacji. Z uwagi na to, że wszelkie zaległości lub roszczenia finansowe nie podlegają przedawnieniu przez okres 3 lat, zatem okres przechowywania danych o wykonanych usługach telekomunikacyjnych umożliwiających ustalenie należności za wykonanie tych usług powinno być zgodne z okresem roszczeń finansowych.
0.	Art. 173	UOKiK	Przepis ten dotyczy materii regulowanej przez ustawę o świadczeniu usług drogą elektroniczną, mianowicie zasad posługiwania się plikami cookies. Nie znalazł się jednak w ustawie o świadczeniu usług drogą elektroniczną, a w prawie telekomunikacyjnym, choć jego doniosłość dla tradycyjnej działalności telekomunikacyjnej wydaje się znikoma. W tym miejscu należy wyrazić uwagę ogólną dotyczącą implementacji przepisów dyrektywy 2002/58/WE w dwóch ustawach: o świadczeniu usług drogą elektroniczną oraz prawie telekomunikacyjnym. Implementacje przepisów dyrektywy w obu ustawach istotnie się od siebie różnią. Stan ten można uznać za sprzeczny z założeniami regulacji unijnej dotyczącej telekomunikacji. W odniesieniu do nowego pakietu regulacji, podstawową zasadą jest bowiem rozdzielenie regulacji dotyczącej transmisji (przesyłu) od regulacji dotyczącej zawartości (treści).
0.	Art. 174	UOKiK	Odnosnie do pkt 2 nie jest jasne, czy zgoda może być potwierdzona za pomocą środków komunikacji elektronicznej, czy też konieczne jest zachowanie formy szczególnej.
0.	Dział VIII (art. 176-182)	MSWiA	w przypadku ewentualnej nowelizacji przepisów ustawy - Prawo telekomunikacyjne w zakresie obowiązków operatorów telekomunikacyjnych na rzecz bezpieczeństwa i porządku publicznego państwa, projektowane przepisy powinny być sformułowane w sposób zapewniający ich pełne egzekwowanie;
0.	Art. 177 ust. 2	MSWiA	proponuję wykreślić przepis ust. 2 w art. 177 ustawy - Prawo telekomunikacyjne, który stanowi upoważnienie do wydania aktu wykonawczego przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej i ministrem właściwym do spraw łączności, po zasięgnięciu opinii Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Szefa Agencji Wywiadu w sprawie określenia kategorii użytkowników oraz priorytetów w zakresie zachowania ciągłości świadczenia usług telekomunikacyjnych i zapewnienia połączeń telekomunikacyjnych na zasadach preferencyjnych w sytuacjach zagrożeń. Należy zaznaczyć, że pomimo długotrwałych prac legislacyjnych nad ww. projektem rozporządzenia, do chwili obecnej nie udało się opracować tego aktu prawnego, który spełniałby oczekiwania wszystkich podmiotów zainteresowanych w sprawie. Niezależnie od tego, wydaje się, że zakres regulacji prawnej

			związanej z art. 177 ust. 2 winien zostać uwzględniony w już obowiązującym akcie prawnym, tj. w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 16 czerwca 2005 r. w sprawie planu działań przedsiębiorcy telekomunikacyjnego w sytuacjach szczególnych zagrożeń (Dz.U. Nr 122, póź. 1029);
0.	Art. 178 ust. 3 PT	UKE	W art.178 w ust. 3 zamiast wyrazów,, wykonywanie na określonym obszarze połączeń telefonicznych” powinny być wyrazy „świadczanie na określonym obszarze usług telekomunikacyjnych”. W istniejącej postaci przepis ten może być „martwy”, gdyż dotyczy zastosowania urządzeń uniemożliwiających wykonywanie na określonym obszarze połączeń telefonicznych (z wyłączeniem np. SMS-ów). Zgodnie z art. 2 pkt 26 PT „połączenie telefoniczne” oznacza połączenie ustanowione za pomocą publicznie dostępnej usługi telefonicznej, pozwalającej na dwukierunkową łączność w czasie rzeczywistym. W praktyce nie ma takich urządzeń, które zakłócałyby selektywnie, (tylko połączenia telefoniczne). Przepis jest zatem pusty. Ponadto należy zauważyć, że możliwe jest komunikowanie się potencjalnych terrorystów za pomocą SMS-ów.
0.	Art.179a	UKE	Po art. 179 PT proponuję dodać art. 179 a: „Art. 179a. 1. Do przygotowania oraz wykonywania zadań i obowiązków, o których mowa w art. 179, stosuje się przepisy o ochronie informacji niejawnych. 2. Z zastrzeżeniem ust. 3 i 4, przedsiębiorca powinien zapewniać warunki do ochrony informacji niejawnych oznaczonych klauzulą "ściśle tajne", potwierdzone świadectwem bezpieczeństwa przemysłowego: 1) pierwszego stopnia - jeżeli wykonuje działalność telekomunikacyjną na terenie więcej niż trzech województw albo eksploatuje sieć telekomunikacyjną obsługującą powyżej 50.000 zakończeń sieci; 2) co najmniej drugiego stopnia - jeżeli eksploatuje sieć telekomunikacyjną obsługującą od 5.000 do 50.000 zakończeń sieci; 3) co najmniej trzeciego stopnia - jeżeli eksploatuje sieć telekomunikacyjną obsługującą od 500 do 5.000 zakończeń sieci. 3. Przedsiębiorca świadczący usługi dostępu do sieci Internet za pośrednictwem sieci telekomunikacyjnej powinien zapewniać warunki do ochrony informacji niejawnych oznaczonych klauzulą "ściśle tajne", potwierdzone świadectwem bezpieczeństwa przemysłowego: 1) pierwszego stopnia - jeżeli wykonuje działalność telekomunikacyjną na terenie więcej niż trzech województw albo eksploatuje sieć telekomunikacyjną obsługującą powyżej 100.000 zakończeń sieci posiadających własny adres IP; 2) co najmniej drugiego stopnia - jeżeli eksploatuje sieć telekomunikacyjną obsługującą od 5.000 do 100.000 zakończeń sieci posiadających własny adres IP; 3) co najmniej trzeciego stopnia - jeżeli eksploatuje sieć telekomunikacyjną obsługującą od 500 do 5.000 zakończeń sieci posiadających własny adres IP. 4. Do dostępu do informacji niejawnych przez przedsiębiorcę eksploatującego sieć telekomunikacyjną obsługującą do 500 zakończeń sieci lub świadczącego usługi dostępu do sieci Internet za pośrednictwem sieci telekomunikacyjnej obsługującej do 500 zakończeń sieci posiadających własny adres IP, który nie posiada świadectwa bezpieczeństwa przemysłowego, mają zastosowanie przepisy art. 49 ustawy z dnia 22 stycznia 1999 r. o ochronie informacji niejawnych.” Uregulowania w zakresie ochrony informacji niejawnych określone w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 13 września 2005r. w sprawie wypełniania przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych zadań i obowiązków na rzecz obronności, bezpieczeństwa państwa oraz bezpieczeństwa i porządku publicznego (Dz. U. nr 187, poz. 1568) dotyczą realizacji czynności operacyjno-rozpoznawczych przez podmioty, o których mowa w art. 179 ust. 3 pkt 1. Przepisy te nie rozciągają się na realizację czynności wstępnych prowadzonych po wszczęciu postępowania karnego (na rzecz sądu lub prokuratora), które uregulowane zostały w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 czerwca 2003 r. w sprawie sposobu technicznego przygotowania sieci służących do przekazywania informacji, do kontroli przekazów informacji oraz sposobu dokonywania, rejestracji, przechowywania, odtwarzania i niszczenia zapisów z kontrolowanych przekazów (Dz. U. nr 110, poz. 1052). W aktualnym stanie prawnym przepisy powołanych rozporządzeń w zakresie wymagań dotyczących ochrony informacji niejawnych są sprzeczne. Zawarcie tych wymagań w ustawie rozwiązałoby problem sprzeczności przepisów w przedmiotowym zakresie. Uzasadnienie: Niezbędny przepis przejściowy odnośnie wydanego już rozporządzenia oraz jego nowelizacja.
0.	Art. 179 ust. 8, pkt 1	ABW	W celu doprecyzowania, budzącego wątpliwości interpretacyjne, przepisu pkt 1 w art. 179 ust. 8, proponuje się nadać mu następujące brzmienie: „1) jednostki organizacyjnej przedsiębiorcy telekomunikacyjnego lub osoby u niego zatrudnionej uprawnionych do reprezentowania przedsiębiorcy w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i obowiązków, o których mowa w ust. 3.”
0.	Art. 180	UKE	Wprowadzić następujące zmiany w art. 180: - w ust. 1 zamiast wyrazu „oraz”, powinien być wyraz „lub”,

			<p>- w ust. 2 dodać pkt 3 w brzmieniu: „3) przechowywania danych identyfikujących skradzione telekomunikacyjne urządzenia końcowe co najmniej przez okres 36 miesięcy.”</p> <p>- nadać ust. 3 następujące brzmienie: „3. Czynności, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i 2, dokonywane są przez operatora niezwłocznie po otrzymaniu zgłoszenia kradzieży telekomunikacyjnego urządzenia końcowego przez właściciela tego urządzenia. Identyfikacja właściciela urządzenia odbywa się na podstawie danych osobowych podanych w umowie.”</p> <p>W dotychczasowym brzmieniu przepisu art. 180 blokowanie skradzionych telekomunikacyjnych urządzeń końcowych uzależnione jest od przedstawienia:</p> <ul style="list-style-type: none"> - poświadczenia zgłoszenia kradzieży, - numeru identyfikacyjnego urządzenia, - dowodu jej nabycia lub innych danych jednoznacznie identyfikujących skradzione urządzenie. <p>Spełnienie trzech warunków może okazać się trudne lub wręcz niemożliwe do spełnienia przez właściciela telekomunikacyjnego urządzenia końcowego, bowiem np. nikt nie nosi przy sobie dowodu nabycia telekomunikacyjnego urządzenia końcowego. Spełnienie tych warunków może zabrać tyle czasu, że na blokadę może być już za późno. Jest to zatem szkodliwe dla obronności i bezpieczeństwa państwa, gdyż do czasu spełnienia tych warunków przez abonenta (jeżeli jest on w stanie je spełnić) może nastąpić wykorzystanie urządzenia końcowego do celów przestępczych lub terrorystycznych.</p>
0.	Art. 181	MSWiA	<p>propozycja nie dotyczy bezpośredni ustawy - Prawo telekomunikacyjne, ale aktu wykonawczego wydanego na podstawie art. 181 tej ustawy. Poddają pod rozwagę podjęcie inicjatywy legislacyjnej związanej z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 13 września 2005 r. w sprawie wypełniania przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych zadań i obowiązków na rzecz obronności, bezpieczeństwa państwa oraz bezpieczeństwa i porządku publicznego - w zakresie przekazywania danych określonych w art. 179 ust.3 pkt 1 lit. a ustawy, tak by przedsiębiorca telekomunikacyjny był obowiązany do przekazywania tych danych niezwłocznie, jednak nie później niż w terminie 14 dni od otrzymania wniosku.</p>
0.	Art. 183	MG	<p>Największym problemem wskazywanym przez przedsiębiorców działających na rynku telekomunikacyjnym jest wysokość opłat związanych z prowadzeniem działalności w tym zakresie. Postulują oni ich obniżenie, bowiem opłaty w takiej wysokości w sposób nieuzasadniony zwiększają koszty prowadzenia działalności gospodarczej. Należy podkreślić, że w Sejmie w grudniu ub. r. trwały prace nad projektem zmian do ustawy – Prawo telekomunikacyjne zakończone ich uchwaleniem w dniu 29 grudnia 2005 r. Jednakże przyjęte rozwiązania nie odnosiły się do kwestii opłat.</p> <p>Ustawa Prawo telekomunikacyjne (PT) w dziale IX „Opłaty telekomunikacyjne” przewiduje istnienie, uiszczanej przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych, rocznej opłaty telekomunikacyjnej (art. 183 PT). Podmioty, które uzyskały prawo do wykorzystywania zasobów numeracji w przydziale numeracji uiszczają roczne opłaty za prawo do wykorzystania zasobów numeracji (art. 184 PT), zaś podmioty, które uzyskały prawo do dysponowania częstotliwością w rezerwacji częstotliwości uiszczają roczne opłaty za prawo do dysponowania częstotliwością (art. 185 PT).</p> <p>Zgodnie z art. 12 Dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwolenia na udostępnianie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa o zezwoleniach) każda opłata administracyjna nałożona na przedsiębiorstwo świadczące usługi lub udostępniające sieć winna być nakładana w sposób „obiektywny, jawny i proporcjonalny, zmniejszając w ten sposób koszty administracyjne oraz bieżące opłaty”. Państwa Członkowskie mogą pobierać od przedsiębiorców wyraźnie wskazane opłaty związane z prowadzeniem działalności telekomunikacyjnej (za prawo do użytkowania radiowych częstotliwości i numerów lub prawo instalowania urządzeń). Dyrektywa stanowi w art. 13, że opłaty te mają być „obiektywnie uzasadnione, jawne, niedyskryminujące i proporcjonalne stosownie do celu, jaki ma być osiągnięty”. W związku z powyższym, z uwagi na zbyt wysoki, jak się wydaje, poziom tych opłat, zasadnym jest dokonanie analizy pod kątem możliwości ich obniżenia.</p>
0.	Art.185 ust.4	UKE	<p>W art.185 ust.4 PT: uregulowania wymaga termin i sposób uiszczenia jednorazowej opłaty za dokonanie rezerwacji częstotliwości, o której mowa w art.185 ust.4; kwestia nie została uregulowana w ustawie ani w rozporządzeniu; uregulowania wymaga termin i sposób uiszczenia jednorazowej opłaty za dokonanie rezerwacji częstotliwości, o której mowa w art.185 ust.4; kwestia nie została uregulowana w ustawie ani w rozporządzeniu.</p> <p>W związku z powyższym UKE proponuje, aby rozważyć dwie alternatywy: 1. Dodanie: ust. 4a w art. 185 o treści: „Opłatę, o której mowa w ust. 4, uiszcza się w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji o dokonaniu rezerwacji częstotliwości, na rachunek bieżący dochodów Urzędu Komunikacji Elektronicznej. lub</p>

			<p>2. Zmianę ust. 11 w art. 185 tj. zmianę zakresu delegacji do wydania rozporządzenia.</p> <p>Propozycja treści: „Rada Ministrów, określi w drodze rozporządzenia, wysokość opłat, o których mowa w ust. 1, oraz terminy i sposób uiszczania tych opłat oraz opłat, o których mowa w ust. 4, mając na uwadze kwoty określone w ust. 5, warunki wykorzystania częstotliwości, oraz koszty prowadzenia gospodarki częstotliwościami, a także potrzebę zagwarantowania optymalnego wykorzystania zasobów częstotliwości.</p> <p>Uzasadnienie: Niezbędny przepis przejściowy do rozporządzenia do ust. 11, który powinien ulec zmianie w zakresie dotyczącym ust. 4.</p>
0.	Art.185 ust.5	UKE	<p>Weryfikacji wymaga art.185 ust.5 określający opłaty za prawo do dysponowania częstotliwościami w poszczególnych służbach. W przepisie tym szczegółowa klasyfikacja i zamknięty katalog służb w radiokomunikacji powoduje brak podstaw prawnych do pobierania opłat za wykorzystywanie częstotliwości w nowowprowadzanych służbach, nie objętych klasyfikacją art.185 ustawy. W związku z tym proponuję:</p> <ul style="list-style-type: none"> - uchylenie lit d w art. 185 ust. 5 pkt 2 - systemy radiowe dostępu abonenckiego mieszczą się w grupie systemów punkt – wiele punktów, tak że nie ma potrzeby ich wyszczególniania. - nowe brzmienie art. 185 ust. 5 pkt 3 lit a): „a) za prawo do dysponowania częstotliwościami przez każdą naziemną stację satelitarną – 14 500 złotych” <p>Opłata powinna dotyczyć prawa do dysponowania częstotliwościami przez każdą naziemną stację satelitarną w każdej służbie satelitarnej, bez ograniczeń do stacji stałych w służbie stałej satelitarnej.</p> <ul style="list-style-type: none"> - uchylenie lit c w art. 195 ust. 5 pkt 4 - zgodnie z decyzją ECC system TFTS nie będzie wdrażany w Europie <p>Uzasadnienie: W przypadku uwzględnienia propozycji należy rozważyć zaprojektowanie przepisu wskazującego od kiedy pobierane będą opłaty na nowych zasadach po zmianie przepisu.</p>
0.	Art. 185 ust. 6	UKE	<p>Po art. 185 ust. 6 pkt 2 dodanie pkt 2 a w brzmieniu: „2a) rezerwacji z wyjątkiem rezerwacji dokonanych na obszarach administracyjnych gmin miejskich liczących powyżej 100 000 mieszkańców”.</p> <p>Brak takiego uregulowania stawia w niekorzystnej sytuacji podmioty wykorzystujące częstotliwości w dużych aglomeracjach miejskich co pogłębia brak opłacalności budowy sieci na terenach o małej gęstości zatrudnienia.</p>
0.	Art. 192	UKE	<p>W art. 192 ust. 3 należy określić termin ogłoszenia raportu na dzień 30 czerwca. Mając na uwadze określony w art. 7 ust. 1 ustawy termin na nadsyłanie sprawozdawczości przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych (31 marca), na bazie której opracowywany jest raport, należy zauważyć, iż na opracowanie danych od przedsiębiorców Urząd posiada jedynie 30 dni.</p> <p>W celu zwiększenia skuteczności działań UKE należałoby wprowadzić generalną kompetencję dla Prezesa UKE w zakresie możliwości pozyskiwania informacji i dokumentów od przedsiębiorców, na żądanie Prezesa UKE, które to dane są istotne z punktu widzenia prowadzonych przez Prezesa UKE postępowań, pod sankcją karną. Należy zauważyć, iż przepis art. 6 ustawy dotyczy jedynie działań kontrolnych Prezesa UKE.</p> <p>Raport Prezesa UKE powstaje na podstawie informacji o prowadzonej działalności przekazywanych przez operatorów telekomunikacyjnych zgodnie z pkt 7 ustawy PT a nie analizy rynków właściwych. Ponadto analiza rynków właściwych nie jest przeprowadzana co roku, nie obejmuje swoim zakresem całego rynku telekomunikacyjnego (np. detaliczny rynek dostępu do Internetu, detaliczny rynek telefonii ruchomej). Kluczowym materiałem do opracowania Raportu są dane zawarte w formularzach sprawozdawczych. Prezes UKE nie dysponuje innymi możliwościami dotarcia do ponad 5 tys. przedsiębiorców w celu zebrania od nich danych. Wydłużenie terminu na przygotowanie Raportu jest niezbędne ze względu na konieczność weryfikacji uzyskanych informacji oraz na ich ewentualne uszczegółowienie. 30 dni to zbyt krótko aby można było zarazem zweryfikować nadesłane dane, przeprowadzić ich analizę oraz przygotować wiarygodny i rzetelny dokument, szczególnie biorąc pod uwagę nieterminowe spływanie formularzy sprawozdawczych od przedsiębiorców telekomunikacyjnych, co nie należy do rzadkości.</p> <p>Uzasadnienie: Analiza rynków właściwych nie jest przeprowadzana co roku, nie obejmuje swoim zakresem całego rynku telekomunikacyjnego. Podstawą opracowania Raportu są dane zawarte w formularzach sprawozdawczych. Prezes UKE nie dysponuje innymi możliwościami dotarcia do ponad 5 tys. przedsiębiorców w celu zebrania od nich danych.</p>
0.	Art. 196	MPPS	<p>w art. 196 w ust. 3 - w części dotyczącej „zwrotu kosztów według zasad obowiązujących przy ustalaniu należności przysługujących pracownikom z tytułu po-</p>

	w ust. 3		dróży służbowej" przepis wymaga stosownego uściślenia. Proponuje się zatem następującą treść przepisu: „3. Za udział w pracach Rady Telekomunikacji jej członkowie otrzymują wynagrodzenie, a także zwrot należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju.”.
0.	Art. 201	UKE	Określony w art. 201 PT tryb postępowania pokontrolnego ogranicza możliwość zastosowania przewidzianych tam instrumentów (zalecenia pokontrolne, decyzje) jedynie do określonych w ust. 1 grup podmiotów. Przepis ten nie obejmuje jednak wszystkich podmiotów, których zachowania reguluje ustawa, np. (1) podmiotów, które nie będąc przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi i nie posiadając rezerwacji częstotliwości używają urządzeń radiowych na podstawie pozwoleń radiowych, (2) podmiotów wprowadzających do obrotu urządzenia radiowe lub inną aparaturę – art.154 i 155, (3) podmiotów świadczących usługi drogą elektroniczną – art.173. W związku z tym, należy uzupełnić przepis art.201 o możliwość jego zastosowania do wszystkich podmiotów, podlegających kontroli Prezesa UKE na podstawie art.199. Nowe brzmienie art. 201 ust. 1 PT: „Art. 201.1. Jeżeli w wyniku kontroli, o której mowa w art. 199, stwierdzono, że: 1) przedsiębiorca telekomunikacyjny lub podmiot posiadający rezerwację częstotliwości lub przydział numeracji, 2) podmiot wprowadzający do obrotu aparaturę w tym (...) urządzenia radiowe, 3) podmiot świadczący usługi drogą elektroniczną, - zwany dalej "podmiotem kontrolowanym", nie wypełnia odnoszących się do niego obowiązków wynikających z ustawy lub decyzji wydanej przez Prezesa URTiP, Prezes URTiP wydaje zalecenia pokontrolne, w których wzywa podmiot kontrolowany do usunięcia nieprawidłowości lub udzielenia wyjaśnień.(...)”.
0.	Art. 201	UKE	Postulujemy dodanie w art. 201 ust.1 PT po sformułowaniu „nie wypełnia odnoszących się do niego obowiązków” zwrotu „wynikających z ustawy, aktów wykonawczych, decyzji Prezesa UKE lub umowy o dostępie telekomunikacyjnym”. Przepis ten powinien gwarantować Prezesowi UKE możliwość egzekwowania obowiązków przedsiębiorców telekomunikacyjnych wynikających również z aktów wykonawczych do Prawa telekomunikacyjnego, a także umów o dostępie telekomunikacyjnym.
0.	Art. 209 ust. 1 pkt 12	UKE	W art. 209 ust. 1 pkt 12 należy wykreślić wyrazy, „o których mowa w art. 32”. Przepis ten zawiera w tym zakresie pomyłkę, gdyż przywołany w nim art. 32 ustanawia delegację dla ministra właściwego do spraw łączności do wydania rozporządzenia w sprawie wymagań związanych z połączeniem sieci. Natomiast możliwość nałożenia przez Prezesa UKE kary pieniężnej powinna być związana z niewypełnianiem przez podmioty zobowiązane wszelkich obowiązków i wymagań dotyczących dostępu telekomunikacyjnego.
0.	Art. 209 ust. 1	UKE	Ustawa PT nie przewiduje w obecnej chwili nakładania kary na przedsiębiorcę telekomunikacyjnego w przypadku niewypełnienia obowiązków regulacyjnych związanych z rachunkowością regulacyjną lub kalkulacją kosztów w zakresie dostępu telekomunikacyjnego. Zagadnienia związane z tymi obowiązkami są natury bardzo poważne i mogą w znaczącym stopniu przekładać się na rozwój konkurencji na rynku polskim. Prezes UKE dysponując wiedzą – m.in. poprzez przeprowadzenie kontroli - o niewypełnieniu tego obowiązku przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego, będzie miał podstawę do podjęcia działań zmierzających do skutecznego regulowania rynku. Należy podkreślić, iż w zakresie obowiązków na rynkach detalicznych, PT przewiduje możliwość nałożenia kary w przypadku niewypełnienia obowiązków związanych z rachunkowością regulacyjną lub kalkulacją kosztów. Mając powyższe na uwadze proponuję nowe brzmienie art. 209 ust. 1 pkt 13 : „13) nie wypełnia nałożonych przez Prezesa UKE obowiązków regulacyjnych, o których mowa w art. 38-40 lub art. 46-48:”
0.	Art. 209 ust. 2	UKE	W art. 209 ust. 2 dopisać liczbę „10” po wyrazach: „w przypadkach określonych w ust. 1 pkt 1-8” „2. Niezależnie od kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, Prezes UKE może, w przypadkach określonych w ust. 1 pkt 1-8, 10, 12-17, 19-22 i 24-27, nałożyć na kierującego przedsiębiorstwem telekomunikacyjnym karę pieniężną w wysokości do 300 % jego miesięcznego wynagrodzenia, naliczanego jak dla celów ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy.” Prezes UKE powinien mieć możliwość nałożenia na kierującego przedsiębiorstwem telekomunikacyjnym kary pieniężnej w przypadku niewypełnienia lub nienależytego wypełnienia obowiązków lub zadań na rzecz obronności i bezpieczeństwa państwa oraz bezpieczeństwa i porządku publicznego. Brak takiej możliwości jest szkodliwe dla właściwego wypełniania przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych przedmiotowych zadań i obowiązków.